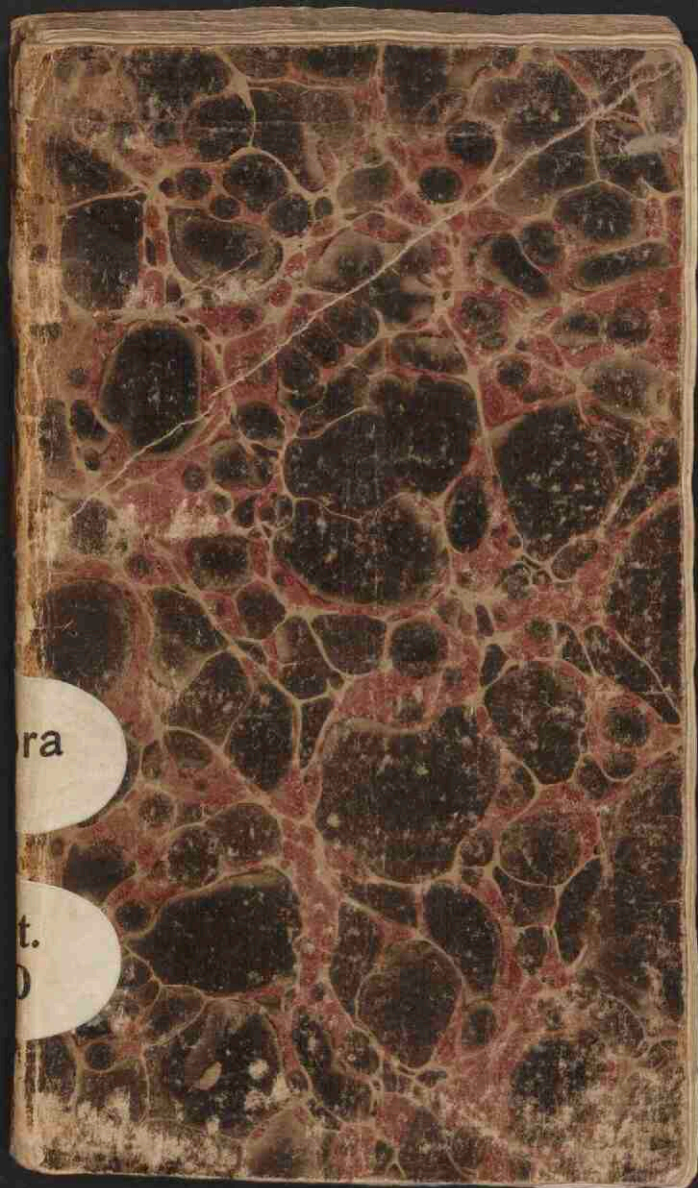

Heilige lof-sangen ter eeren Gods, tot heerlijkheid van Jesus Christus en tot vertroostinge en vreugde van sijn kerk

<https://hdl.handle.net/1874/330871>

ra

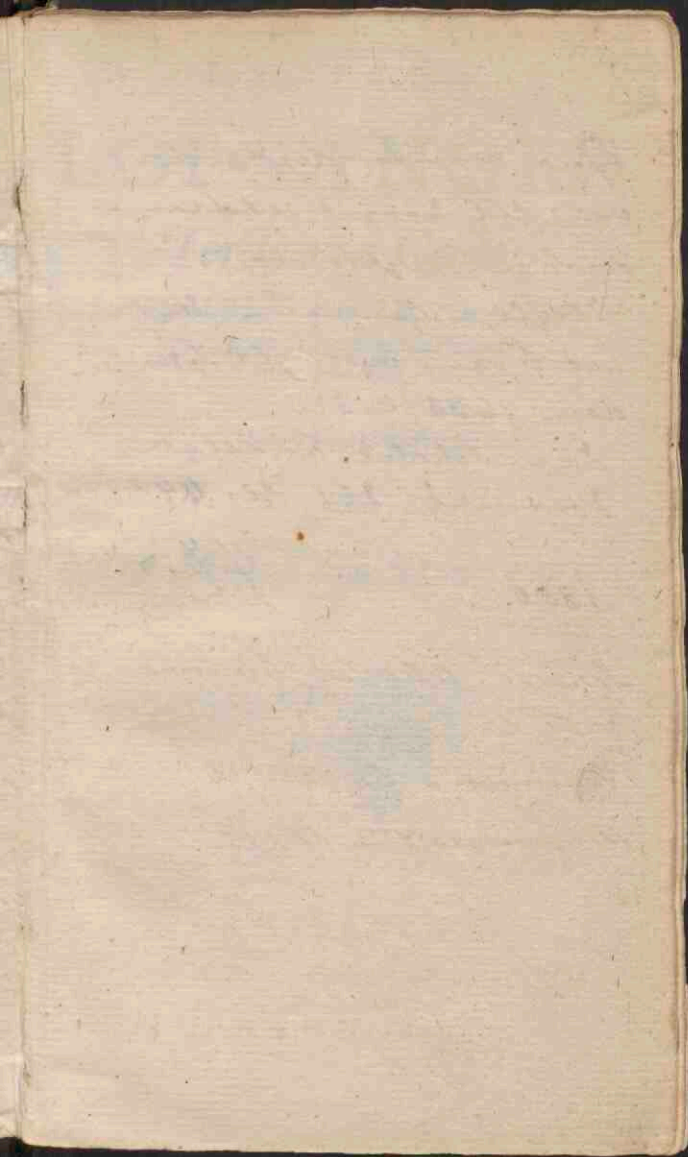
t.
D

5,25

**Z. oct.
2440**

L. 8° 2440

Rariora

Eene vermeendende druk
van dit hoogst reidraame
stukje is getiteld:

Ueglyze Gerangen. Met
het Frans vertaelt. Amster-
dam, 1683, in 8°:

Zie: Schotel, Kerkelyke
Dordrecht, 8^e 1, bl: 442.

1750.

J. J. N.

Schotel. N. N. a. Schuurman
Bl. 55.

Nawoorden I 68. XII 88

Museosyne XVI Bl 425

HEILIGE
LOF-SANGEN

Ter Eeren Gods,

*Tot Heerlijkheid van JESUS Chri-
stus, en tot vertroostinge en Vreugde
van sijn Kerk.*

Uit het Frans Vertaalt

door

ANNA MARIA *van* SCHURMAN.

AMSTERDAM,

By *Jacob van Velzen*, Boeck-drukker op de Uiter-
se-straet, by de Botter-markt.

ANNO 1675.

NB.

Pag. 31. na lin. 19.

Maar sy vind haar Hert bevredigt.

1

SANG-GEDICHT

*Over de Leydinge van de Ziele in haren geestelijken omgang met God, om hem met haar te ver-
enigen, en van de wyse, na dewelke sy
haar daarin te dragen heeft, in wat
Staat sy haar ook mogte bevin-
den*

Het kan gesongen worden op de wyse van
de 10. Geboden, ofte van den Psalm 118.

En Ziel die werken wil, en leven
Altyd en enkel in Gods Geest,
Die moet tot wachten haar begeven,
En moet Hem volgen onbevreesd.

Sy moet haar houden in opwekking,
Tot Hem aandachtigh uytgebreit,
Om tot sijn Goddelikke trekking,
Haar noyt te vinden onbereit.

Niet dat sy met geweld van trachten,
Die aan te trekken moet bestaan;
Want 't poogen van haar eygen krachten,
Dat soud' haar doen te rugge gaan.

Maar sy kan met een soet gesichte,
Door 't ooge des Geloofs gesterkt,
Door een gedachte van gewichte,
Sien wat hy in haar binnenst' werkt.

2 *Sang-gedicht over de Leiding*

Sijn grond te voelen , 'tgeen voor desen
Men heeft gevat , of wel verstaan ,
't Zy van Gods Namen , of sijn Wesen ,
Kan sijn vereening wijzen aan.

Gebruikt Hy woorden ofte saken ,
Of anders een verborgenheid :

De geest aan 't ligt getrou , moet maken
Te volgen in gebuigzaamheid.

Als Hy verstaan doet , daar op achten ,
Gevoelen , als Hy voelen doet :

So niet ? geloven , luist' ren , wachten ,
Bidden , en Niets te zijn gemoet.

Als hy verheft , te zijn verheven ;
Als hy vernedert , nedrig Zijn.

Als hy ontvonkt , een vlamme geven
Als hy verbryfelt , lijden pijn.

Wil Hy tot soeten slaap u brengen ?
Dat met die rust u Ziel vereen :

Laat dan sijn olie u doordringen
In't binnenst' van u merg en been.

Indien hy quetst , sijn doen maar willen ,
En lijden flauten , ende smert.

Soo Hy verrukt , dan maar te stillen
En mond , en reden , en het hert.

Soo dan de Ziel moet werkzaam wesen ,
'Ten is maar dats' ontfangen moet ;

Selfs in die daat word aangewesen
Dat sy meer lijd , als dat sy doet.

Dan heeft de Ziel maar vrij te swieren,
Gelijk een Schip soo licht, als goet,
Dat van sijn Meester hem laat stieren
Van goede wind, en vollen vloedt.

Dan is sy seker, wel te varen,
Als onder gunst van Zeyl, en vloet,
Sy gaat doorsnijden stroom, en baren,
Als of sy vloog, in groote spoet.

Maar soo Gods wind eens quam te keeren,
En dat een ebb' haar steld' in pijn,
Wat raat de Ziel? die sou begeeren
Altijd met God vereent te zijn?

Alleen door haar gewoone g'nade
Kan sy beproeven wat sy heeft,
Of haren grond 't sy vroeg of spade,
Haar niet een straaltje lichts uitgeeft.

Of niet een woord, een blik van't ooge,
Het lesen, of een and're daad,
Een teijken, of geheim belove
Te geven olie aan haar staat?

Of niet het onderhoud der boeken,
Of't singen van een heilig liedt
Kan hare geest alsoo verkloeken,
Dat sy haar weder levend' siet.

Kan sulck' een oeff'ning haar verheffen,
En haar vereenigen met haar God?
Als't middel, kan sy dat beseffen,
Sy sondigt tegen geen gebod.

Maar dit moet zijn met voorewaarden,
 Dat niet onbreeke ned'righeid,
 Sy moeise soetelik aanvaerden,
 En met een groot' eenvoudigheid.

Het groot geweld kan niet dan schaden,
 Haar hoofd verfwakken, en haar hert,
 Als sy vermeint, door kracht van daden,
 Dat God van haar verwonnen wert.

Sy kan haar veel gedachteu smeeden,
 Veel goed' inbeelding, als het schijnt,
 Doch alsoo rasch sy is verleeden,
 Als een verdichtsel haast verdwijnt.

De Ziel sal maar te dorrer blijven,
 Meer ongerust en meer bedut,
 Als haar maar eygen reden drijven,
 En sy't maar uit haar selven put.

Als sy vergeefs moeit' heeft genomen,
 haar meetend' eigen krachten aan,
 Wat is er anders van gekomen,
 Als't werk van een Pelagiaan?

Wat kan de Ziel doch van haar selven?
 Wat vind' s' in haar als groot' onmacht?
 Sy mach wel allen hoogmoed delven;
 Haar houdend' als een wurm veracht.

En weet sy niet de heil'ge Schriften?
 Die seggen dat sy niet en heeft
Een goe gedacht', uit eigen driften,
Maardatse God alleenlik geeft.

der Zielen in haren omganch met God. 3

*Dat sonder den Geest der geboden ,
Sy niet weet hoe sy bidden moet.*

*Dat niemant vat verborgenheden ,
Als Hyse niet bevatten doet.*

*Is't in der zielen eyg'en krachten ,
t'Ontsteken Godes liefden-brand ?*

*Wat hoeft sy die dan oyt te wachten ,
So syse heeft in eyg'ne hand ?*

*Moet Godes Geest haar selfs niet leijden
In alle waarheid , na sijn woord.*

*Wie sag oyt Liefdes-sprank verbreiden ,
Dan van dien Geest gekomen voor.*

*Kan sy wel gaan , dat hy niet trekke ,
Tot in de Kelder van Gods wijn ?*

*Meint niet dat haar gebiet sich strekke
Ov'r eene gaav' , of smaek van 't sijn.*

II. Deel.

*O wat vermetenheid ! te denken
Dat eenig mensch moet , of kan doen ,
't geen God alleen te doen kan schenken ,
En hy sich aanneemt veel te koen.*

*Maar segtmen , siet de Wet verbindet ,
En daarom is't des menschen plicht ;*

*Doet hy-se niet ? de straf hem vindet ,
Heeft hare dreiging' geen gewicht ?* (wen

*'Tis waar: maar derft de mensch betrou-
Hem van sijn' onmacht wel bekennt ,*

Door sijne kracht se t'onderhouden?
Daar hy tot Sond'gen is gewent.

Is't niet veel eer om aan te wijzen
Sijn eygen onmagt, en gebrek?
Hem, als tuchmeester t'onderwijzen,
Dat het tot zijn verned'ring strek?

Op dat hy soeke Gods genade,
En gantslijk uit hem selven gaa:
En op den rietstok, tot zijn schaade,
Van eigen deugden noit en staa.

'T gebeurt dat een die sich verneedert,
Dat hy te bidden niet vermag,
God meer behagt, dan die Hy sedert
Sijn bidden, onvernedert sagh.

Vereening leijd soo wel in't lijden,
Als in't verheffen van de Ziel,
En meer in ongedult te mijden,
Dan of haar niet dan troost toeviel.

Het toestaan van zijn nietigheden,
Geeft tot vereening groot gewigt:
In dorheid, maken lage treden
En nedrig zijn voor Gods gesigt:

Indien God wilde dat de ziele
waar in een vlam, en hoger Staat:
In plaats dat sy hem laag bevielen
Soud'Hy't niet maaken met der daat?

Maar God vint goet dat s'hebb, gesigten
Van haar onmagt, en nietigheid

En daarom in de plaats van lichten
Sent hy haar enkel donkerheid.

'Taankleven wil God niet gedogen
Aan 't licht, of goddelyke smaak
Daarom ontrekt hy haar sijn oogen,
En sijne borsten van vermaak.

Sy mag haar geen afgoden smeeden,
Van haare vreugd', of soetigheid,
Van haar gedachten, of gebeden,
Of van haar lust tot heiligheid.

God wil dat' in dien stand sal treden
Dat rust, noch onrust haar verschil;
En dat' in alles zy te vreedden
Met sijnen gans volmaaken wil.

Het zyse rijck is of ontblootet,
Van smaack, van soetigheid, en licht,
'T is sijnen wil die 't al begrootet'
Naa dat sy dien krijgt int gesigt.

Maar hoe; *Als sy so droog moet wagen*
Dan komt verstroijing in haar brein,
En hondert sondige gedachten
Stooken haar togten in't gemein.

Het Vleesch, de Weereld, en den Boosen
Ontsteken vlammen in het hert,
Van 't nuwtig goet, en lusts liefkoosen,
waar door het heel begeerlik wert:

Dat is wel so: maar 't kan niet beuren
Dat Godes wil niet zy gestaag

Van zijn toelaaten goet te keuren,
Om haar te setten meer om laag.

Paulus die moest het wel verdragen
Dat d' Engel hem met vuisten sloeg,
Hy kon daarvan niet zyn ontslagen,
Terwijl God wilde dat hy't droeg.

Hy most met groot gedult en suchten,
Verdragen desen boosen Geest;
Die hem was lang, met veele suchten,
Een prikkel in het vleesch geweest.

God gaf tot antwoord op sijn beeden,
Dat sijn genaad' hem was genoeg,
Al had hy nu al lang geleeden,
Sy ging te boven dat hy droeg.

Al hadd' de hel in sijne Ziele,
Ontsteken 't vier van helsche pijn,
'Tis seeker dat aan hem bevielen
G'lijkformig aan Gods wil te zijn.

So moet de Ziel haar staag gewennen
Aan proeven, en mistroostigheid,
Niet trachten pijn of angst t'ontrennen:
Maar zijn tot hell, en doot bereidt,

Siende, God komt haar't kruis opleggen,
Ontroost, of brengt in laatste pijn:
Sy moet haar ned'rig voor Hem leggen,
En dragen't kruis voor sijn aanschijn.

Al wild' Hy haar in't uiterst' stellen,
Geen tijd of plaats geeft hier verschil,

Sy moet al t eijgen nedervellen,
Met God vereenen door sijn wil.

III. Deel.

Kan sy d'ontroering niet versetten,
En selfs van sond'gen heeft gevaar?
Sy moet door't staag gebed beletten,
Soo veel sy kan, dat sy niet baar.

Ook moets' haar hert sien af te leijden
Door eenig besig houdend' werk
En noit in lijfs gemak verbeiden,
Dats' in haar geen verfoeking sterk.

Sy moets' door een ledig leven
Geensins gaan houden aan de hand,
Dat soud haar kracht en voedsel geven,
Als mense niet door werk verband.

Als ledigheid de Ziele schadet,
Dan dient het lijf aan't werk gesteld,
Dat haar de Hell' daar in niet badet,
En haar vall' aan met meer geweld.

Men moet sich in dien staat niet steken,
In eenzaamheid, of in dispuut,
Nog met sich selfs, of Satan spreken,
Geen goe verwinning komt daar uit.

Veel beter heeft men haast geweken,
Niet door toegeven, maar verset
Van't geen het quade kan ontsteken,
Zijnd' op het goed-doen staag geset.

Soo d' aanslag van te zijn geweken
 Niets helpt, noch al wat s' heeft gewerkt
 Maar sy noch voelt des prikkels steken,
 En noch een drang in't herte merkt:

Dan moet s' in all' gedult verdragen,
 De groote quelling die sy lijd,
 En in't versuchten niet verdragen,
 Maar soo volherden t' aller tijd.

Geen beter raat kan s' onderwinden,
 Dan wel te lijden, in dien staat.
 De beste hulp sal sy bevinden
 Als s' in vernieting voorder gaat.

Sy moet in't bidden niet verdragen
 Indien sy kan, en wesen stil,
 Om God haar ellend' voor te dragen
 Dog willen die, nu God se wil.

Kan sy haar niet door g'naed opheffen,
 Noch vint tot haar verned' ren macht,
 Wat sal de Ziele dan beseffen?
 Zijnd' in die angsten dag en nacht.

Sy moet voor God verbrijfelt beijden,
 Met sijn behagen gants vereent,
 Zijn dorr', beangst, en in droefheiden,
 Te vreedden met dat God verleent.

Als dan haar staat, en hare plagen,
 All roept, en bidd', voor haar in pijn,
 Dat lijdszaam offer Cod opdragen,
 Is't middel om vereent te zijn.

Al heerft de Helle, met de Quade,
Ten minften over haar in fchijn,
Nog kan fy ooit van Gods genade
Geheelijken verlaten Zijn.

Daar is een grond; feer naau te keuren,
In haar, daar in God felver leeft.
Die, door een middel niet te fpeuren,
Haar nog met Hem vereenigt heeft.

In dat fy lijd, beklaagt, en vluchtet,
Dat s' in haar staat mishagen toont,
Dat fy daar over-ftaag verfuchtet,
Is't teiken dat God in haar woont,

Daar in dat dit foo groot een lijden
Haar zelfs fo fwaar om dragen valt,
In dat, indien s' het kon vermijden
Sy toonen fou hoe't haar misvalt.

Dat fy daar in haar will' niet vindt,
En inden grond van haren geest,
Als vreemt, daar aan haar niet verbindet
Maar als verderffelyk fchatten vreeft,

Dat s' in haar hert blijft diep te fuchteu
En door haar afkeer tegengaat,
Dat haren grond geern soud' ontvluchten
En die befitting tegenstaat,

Dat in haar overig is gebleven
Hoewel fy met der daat niet doet
Eenigen yver, en een streven
Na God; en na fijn Eer, en goet.

Dat

Dat is een ongetwiffelt teeken
 'T hert is noch in een goede plaats,
 Daar is yets in dien grond geweeken,
 Des Geestes Gods, en g'naden saats.

Zy moet alleen gedult bewaren
 En door't geloof moet sy bestaan,
 En tot haar lijden, liefde garen,
 En lijdend' aan haar sterven gaan.

So moet de Ziel na suivring trachten,
 Door't vier dat in haar is verwekt,
 En selfs bereid zijn tot haar slachten,
 Gelijk een offer onbevlekt.

Sy moet, het zy ter doot, of't leven,
 Haar selfen schenken heel aan God;
 En haar geheelik overgeven,
 Gelyk aan 't kruys was't Christi lot.

Tot dat s' eens is als opgehangen,
 Tusschen Hell', Hemel ende d'Aerd',
 En heel verloren; blijft s'in prangen,
 Altijd in onrust en beswaart.

Maar na dats' als een gants verliefde,
 Haar selfs verlies heeft recht besint,
 Doen was't dat sy haar best geriefde:
 Want dan is't dats' haar waarlik vint.

Wanneer sy niet meer uit wil houden,
 Dan is't eerst dats'in vrede leeft,
 Dan sal s' haar sien van God behouden
 Als s'haar in Hem verlooren heeft.

23

Het Liedt van 't LAM.

Dit is het liedt van vreugden,

Van J E S U S d'opper-Heer,

Die wil geen stemmen meer,

Die't onreijn volk verheugden;

Het is het nieuwe liedt

Van't Lam, en syn gebiedt.

HEier zijn de soete tijden
Van 't *Lam*, soo lang verwacht.
Aankomende met kracht,

Het Christen Volk verblijden,

Dat met een nieuwen toon

Gaat singen van sijn Croon.

Hoort ghy des Hemels schaaren,

Met al het Hemels-Hof,

Niet singen sijnen Lof?

En t' samentlik verklaaren,

Dat aan het *Lam* zy Eer,

Als aan den Opper-Heer.

Het vreugden Feest daar booven,

Dat set het aardrijk aan

Met reijen om te gaan,

En 't Hemels *Lam* te looven

Gelijk het daar geschiet,

Met sijn vernieuwde lier.

komt

Komt dan vernieuwde Zielen ,
 Die brandet dach en nacht ,
 Door't vier van liefdes kracht ,
 Voor't *Lam* hier nederknielen ,
 En fingt hem over al
 Dit liedt , mer bly gefchal.

In hemelfche gefichten ,
 Die fijne liefde baart ,
 Komt nu't *Lam* naa fijn aart
 All' heuvelen verlichten ,
 En huppelen met macht ,
 Eer dat men't had gedacht.

Tot nu toe was't gefeten
 In's hemels Paradijs ,
 Op Koninklyke wijs ,
 Sig hebbende gequeeten ,
 Als't *Lam* soo ftil , als fchoon ,
 Aanbidd'lik op den Throon.

Die Zielen die't daar fagen ,
 'T ftont als een *Lam* geflacht ,
 Dat eer wiert toe gebracht ,
 Maar't fal in defe dagen
 Niet fchijnen ftil , en tam
 Dit Goddelikke *Lam*.

Het komt fich nu vertonen ,
 Gereet om voort te gaan ,
 Op een geruynde baan ,
 En met fijn gunft te kronen

Wie tot hem is gefint
En, als het *Lam* bemint.

Tot nu toe nam't zijn ruste,
In sijnes Vaders schoot,
Van alle sorgh ontbloomt,
'T scheen hem geen moeijs lufte,
Als een fachtmoedigh *Lam*,
Dat niet groots ondernam:

Maar nu, in dese tijden,
Ontwakend', als een Heldt,
Het komt met groot geweldt,
In volle kracht te strijden,
Als of het Goddlik *Lam*
Uit 's hemels Wijn-huis quam.

Heft nu om hoogh nw'oogen.
En fiet daar eens ontdekt
Het *Lam* heel onbevlekt,
Den Hemel is geboogen,
En toont als door een wolk,
Sijn schoonheid aan zijn Volk.

'T vervult met sijne stralen,
Te famen dagh eu nacht,
En't blinken van zijn Vacht
Kan't hoogste wit niet halen,
Zijnde een soo heerlik *Lam*,
Waar by noijt schoonheid quam.

'T heeft langh gekrulde wolle,
Die wonderlik bedekt,

Sijn vijer dat minn' verwekt
 En't volk van sijne rolle,
 Dat staat in vijer en Vlam,
 Van liefde tot dit *Lam*.

Sijn oogh schiet loo veel straaLEN
 Van levendige glants,
 Die weer verwekt veel brants,
 In't oogh daar't in komt dalen,
 Want 't is maar licht, en vlam
 Dat wonderlikke *Lam*.

Twee hoornen, als twee lichten,
 Die spruiten uit sijn Hoofst;
 Wiens schoonheid 't al verdooft:
 Maar die tot toorn verplichten,
 Soo dat dit dapper *Lam*
 Is r'famen schoon, en gram.

Moses heeft noijt gescheenen
 Soo sterk, en soo verlicht,
 In sijnen leijders-plicht:
 Want sijn licht is verdweenen,
 Gestelt by's Herders kracht
 Van't *Lam*, van ons verwacht.

Met sijne sterke hoornen
 'T *Lam* stoot all' hoochten neer,
 En' leid, als Vorst en Heer;
 Sijn Volk, door Roos', en doornen,
 En maakt sijn rijk bekend
 Tot aan des Werelts endt.

'T *Lam*

'T *Lam* moet ter aerden vellen
 Den Draack en oock den Bok,
 Met sijnen yseren stok,
 En tot een voetbank stellen
 Het Hoofd van 's Vyands rot,
 Die t' Heyr des Lams bespot
 Sijn lippen sijn liefstaallig,
 Sijn mont is schoon en soet,
 En temt hert en gemoet;
 Syn reeden sijn bevallig,
 Sy houden als een dam
 Vereenigt 't heit van 't *Lam*

Syn tong is t'allen tijden
 Een werktuig van Gots Geest,
 Wiens vrucht is enkel keest;
 Om sijn volk te verblijden,
 'T is niet als Heemels broot,
 Waar toe dit *Lam* haar noot.

Ook gaat uit sijnen monde
 Een scherp tweesnydend sweert
 'T welk Vijands trotz verteert,
 Als of hem 't staal verslonde,
 zijnd' onder 't selve vel
 Een *Lam* en Leeuwe fel.

'T is door het selfde waepen,
 Dat het Beest vallen moet
 Tot in den Helschen gloet:
 Naar't heest verscheurt de schaapen

Als comt het groot gefchreuw ,
Iesus is Lam en Leuw.

'T is met den felven deegen
Dat 't *Lam* van Goliath ,
Die pocht als een foldaat ,
Den kop haast af fal veegen
Hem delvend' in het graf
Met 't yfer van zijn staf.

Het ovrig van die trekken
Des anfschijns van het *Lam*
Van Coninklike ftam ,
Kan niet als min verwekken
Van Heemel en van aard
Die 't *Lam* het schoonft verklaart,

Sijn hals en borft tesamen
Toont , op den rechtendag ,
De fchoonheit en 't ontfag
Die Godes Soon betaamen.
En geeven 't *Lam* een Lof
Van Goddelikke ftof.

Op 't hooft heeft fijne wooning
De Geest der Heiligheit ,
Wiens falv' het heeft bereit
Tor Leeraar , Priester , kooning ,
Die daar altijd verbeydt
En 't *Lam* altijd beleydt

Dit beeltnis openbaarde
Op fijnen Doopen-dag

Als het Iohannes sag,
 En Godes *Lam* verklaarde,
 Dat dien Godt Vader sendt
 Van ons moet zijn gekent.

Het is en kuis, en heilig
 In lichaam en in Geest;
 Wiens kracht een yder Vreest;
 Zijn weg is recht en veilig,
 Want 't strijtbbaar is en gram
 Dit onverwinelik *Lam*.

Voor zielen van genade
 Zijn oogen zijn seer soet:
 Maar vol van grammen moet,
 Voor die beminnen 't quade.
 Zijnd als een Leeuwe sel,
 Sels onder 't *Lamm're* vel.

'T kan seer gereet de boose
 Met d'eene voet verslaan:
 D'andr'is om voor te staan
 De Vroomen met liefkosen,
 Want 't is en sacht, en gram
 Gelyk een Leew, en *Lam*.

Het liet sijn zijd door booren
 Voor sijn verkooren volk:
 Maar 't houdt den Helschen kolk
 Voor die sijn Ryk verstooren:
 zijnd' onder 't selve vel,
 Een *Lam*, en Leeuwe sel.

Men hoort het lieflijk bleeten
 Voor 't schaapjen, en dit *Lam*,
 'Twelk sich toont sacht en tam,
 Dat Brult, en is gebeeten
 Op dese wolf sijn vel,
 Deckend een Leeuwe fel.

Al is het seer sachtmoedig,
 Gelijk een *Lam* wel plaght,
 Doch onder sijne vacht
 Toont sich een Leeuw kloekmoedig;
 Die licht verscheurt den bok,
 Met sijnen vuilen Rok.

Den Dooper heeft gepreesen
 Den Christus, als Gods *Lam*,
 Die Leeuw uijt Iuda's stam,
 Wiens toorn nu is gereesen,
 Om de kudd', en den bok
 Te slaan met sijnen stok.

Den goeden is Hy goedig;
 Den lammeren een *Lam*:
 Maar schrik'lik aan den Ram.
 Het komt tot beide spoedig,
 Als 't *Lam* in soetigheid,
 Als Leeuw in toornigheid

Het tweede Deel.

Den tijt is nu op handen
 Dat 't *Lam* yts wonders doe'

En met

En met zijn ys're roe
 Verbreekt al zijn Vijanden,
 Als 't Lam, ond'r eene vacht
 zijnd ook een Leew vol kracht

'T Lam wisselt in Curassen,
 Zijn liefelikke vel,
 Zijn soet oog toont sich fel,
 Waar op den Bok mag passien,
 Als op des bliksems vijer,
 Dat dringt door hert en nier.

Nu als het brult op d'aarde,
 Celijk een brijfend Leew,
 Het maakt een sulck geschreew,
 Als noit de Hel vervaerde
 Nog 't water aerd' en lucht,
 Als 't Lam, en Leew geducht.

Het komt den Draak bestrijden,
 Met het dryvoudig Beest,
 En'de Propheet het meest;
 En wie sal dat vermijden?
 Want 't is in 't selfde vel
 Een Lam, en Leewe fel.

't Lam gaat als of het vloge,
 En tegen 's Vyands bend'
 Is al zijn macht gewendt,
 Als of 't te Velde tooge,
 Soo trekt het op den top
 Der hoogste bergen op.

Het gaat fijn Helden lichten,
 En brengt haar op de been,
 Om haar te maken een,
 Waar voor het al moet swichten
 Wat met een nieuwen Raat,
 Nu tegen 't Lam opstaat.

Onder fijn witte vaandel
 Schrijft het fijn koppes op:
 Den Draak, ook fijner kop;
 En door dier honden handel,
 Hoopt hy als een Lupaart,
 Te slaan 't *Lam* facht van aart.

Maar 't sal den Draak verftooten,
 En 't Beest, en de Propheet,
 Die reets fijn oordeel weet
 Van eeuwigheit besloten,
 Om te gaan in de Vlam,
 Hem toebereit van 't *Lam*.

De Vyand mag versterkken,
 Sijn ongelukkig rot:
 Den afgrond is fijn lot,
 Hy sal maar wint uirwerken;
 De fchapen met het *Lam*
 Slaan wat oyt tegen quam.

Men fietse fich verspreiden,
 Affcheerend' het gewas,
 Van heyd', en fuiver gras
 Der bergen, en der weiden;

En met

En met een bly gemoet,
 'T *Lam* volgen dat haar Voedt.

Sy volgen als getrouwe
 krijgs luiden, in den strijt:
 Of 't Hel en Werelt spijt;
 Sonder het haar berouwe,
 Waar 't *Lam* maar henen gaat,
 Al zijn de wegen quaat.

Sy dragen Jesus wapen,
 Gereet tot sijnen strijt,
 Al 't Krijgs Volk dat sich quijt.
 Al schijnen 't blode schapen,
 Sy volgen 't Vaandel naar
 Van't *Lam*, in al gevaar.

'T gaat sijnen standaart planten
 Op 't alder hoochft geberght,
 Waar mee 't sijn Vijant terghht,
 En 't roept van alle kanten
 Te samen sijne schaar,
 Als 't *Lam* en Leeuw te gaar.

Elk schaap komt als gevlogen
 Tot deses Lams Gornet,
 zijnd' op sijn stem geset;
 En onder 't Jok gebogen
 Van't Goddelikke *Lam*
 Koning, uit s' Konings stam.

Het draagt door 't recht van Koningh
 Geschreven door Gods Geest,

Den naam dien yder vrees ,
 Der Koningen de Koning ,
 End' aller Heeren Heer ,
 Op dat dit *Lam* regeer.

Op schouder en op dije
 Wordt desen naam gespelt ,
 Van't *Lam* dat is gestelt
 In't ampt , waarvoor all' knije
 Sich buigt als voor den Heer
 Die toekomt 't Rijck en eer.

Is't *Lam* der sijner Heere ,
 'T is ook haer Bruijdegom ;
 Soet , sterck , en schoon al om ,
 Vol heijligheits , en Eere ,
 En sonder maet , of perck ,
 De liefde van sijn kerck.

'T bezielt een ijder ziele ,
 Die vijerigh Hem bemint ,
 En als Godts *Lam* besint.
 Geen nijdt (als 't Hem beviele)
 Belet dat ijder spruijt
 Niet worde Christi Bruijt.

Men kan niet anders vinden
 In haer onnosel vijer ,
 Als eenen kindtschen swier ,
 Die vlam gaet haer verslinden
 Als een verliefde Bruijt
 Die't *Lam* heeft tot haer buijt.

Het gaat haar ondersteunen
 Met weide, die haar sterkt,
 Wanneer't haar swakheid merkt,
 En sy gaat op Hem leunen,
 Als op't onwinbaar *Lam*,
 Van ridderlikken stam.

Hoe is met min bevangen
 Het hert van yder schaap,
 Dat op Hem rust in slaap,
 Doch wacht met groot verlangen,
 Het *Lam* soo soet als sterk,
 De bruid'gom van zijn Kerk.

Het derde Deel.

Maar latend' in het wesen
 De vreugd' en soetigheid,
 De kudde toebereid,
 Uit dese trouw gereesen
 Van't broederlikke *Lam*
 Waer bij noit schoonheit quam.

Ten zijn noch niet de tijden
 Van geestelikke vreugd,
 In soer'en stille deugd.
 Maar met het *Lam* te strijden,
 Onder zijn witte vaan,
 Waarvoor zijn schapen staan.

Den draak, met sijne beesten
 Die hebben't rot vergaart,

Dat nieuw beroerte baart ,
 De minste tot de meeste
 Die trekken even gram ,
 En tegens Kudd' , en't *Lam*.

D'onheiligste sprinkhanen
 Die vliegen over al ,
 Ontelbaar in't getal ,
 Opstekend' hare Vaanen.
 Om't *Lam* met al sijn heijr ,
 Te smoooren als in't meijr.

Komt dan , verkoren zielen ,
 Die't *Lam* in waarheid mint ,
 Komt met een nieuw bewint ,
 Des Satans rot vernielen ,
 Strijd onder sijne Vaan ,
 Die eeuwig moet bestaan.

Doet aan sijn nieuwe rusting ,
 Van liefde , hoop , geloof ,
 En maakt haar tot een roof ,
 Voor Jesus , u verlusting ,
 En voor het God'lik werk
 Van't *Lam* , en van sijn Kerk.

Vergaart getrouwe Zielen ,
 Van ver en van na by
 Op witte paerden bly ;
 Komt 's vyandts bend' vernielen ,
 Maakt , voor het *Lam* , haar graf ,
 Of jaagtse wegh als kaf.

Gaet uwe sweerden werten,
 Met sterck t' en Lust tot wrack,
 T' onthoofden desen draeck;
 En soo sijn toorn beletten,
 Graeft, voor het *Lam*, sijn graf,
 Of kapt hem klein als kaf.

Vreest dreijgingen noch slagen,
 Noch pijlen noch de Doot;
 Dit *Lam* stelt buijten noot:
 Ghij kont haar al uijdaghen,
 Want het sal met sijn staf
 Haar domplen in het graf.

Sijn Stem gelijk een donder
 Verschrickt wat is bezajt,
 Om dat het comt en majt;
 En sulxs en is geen wonder,
 Want 't *Lams* vel wit als sneuw,
 Bedeckt een *Lam*, en Leuw.

Het sal het al doen vluchten,
 Soo haest het maer verschijnt,
 Soo dat den Draeck verdwijnt;
 Want alles moet het duchten,
 Wanneer 't *Lam* comt als Leeuw,
 Met 's heijrkachts groot geschreuw.

Schept dan moet, schept moet, Helden,
 Verwint ghij med' het beest,
 En ook sijn beeldt, en geest,
 En gaet sijn cracht vermelden.

Maer

Maer leent van 't Lam zijn staf,
Om haer te graven 't graf.

Vast staende d' overwinningh,
Door 't overwinnend' *Lam*,
Noijt vrees in 't herte quam;
Door wap'nen en versinningh,
Staet dan meê nae dees' eer
De Hel te leggen neer.

Segt, want dat is rechtvaerdigh,
Den tijdt is voor de deur,
Dat 't *Lam* verr' boven keur,
Is nu gevonden weerdigh
Te heerschen op den throon,
Als 's Vaders eijgen Soon.

Wel aen! de Werelt schrikke,
O *Lam*! voor uwe macht,
Blickfems en donders-cracht,
Dat haere vreesse blike,
Dat bergh en daele wijk,
Voor 't *Lam* dat komt in 't rijk.

Dat u toekome d' Eere,
Dat 't menschelick geslacht
Omhels' u groote macht,
Dat men u rijck vereere,
Dat men 't ontfang gelijk
Des *Lams* nieuw heerlick rijk.

O dat Hemel en aerde
See, Vijer, ja 't hellsche rijk,

Vernedert onder't slijck,
Het *Lam* Coningh verclaerde
Van Hemel, aerd; en lucht,
Zijnd' als Coningh, geducht.

Want 't *Lam* alleen is weerdigh
Te heerschen overal,
Soo over bergh als dal;
Hemel, en aerd zij veerdigh
Te maecken sulxs bekend,
Sijn rijck en heeft geen endt.

Als, naer een nieuwe Crooning,
Op d' elpenbeene Throon,
Meer als sijn voorbeeldt schoon,
Der Coningen de Coning
Het *Lam* der heijligheijt,
Heerscht in sijn heerlickheijt.

Dat hem toekome d' Eere
Van liefd, ontsaegh, en cracht,
En d' allerhoochste macht;
Als aen der heeren Heere,
Aen t' Goddelicke *Lam*,
Die't voor den tijdt toequam.

H E T
Geestelyk-verborgē
 NIET

Van de Nootsakelykheit het selve te worden. Sich selven en alle tydelijke en Geestelyke dingen te verlochenen, verdoende het Egen-selvs en de Liefde van sigselven, om alleen God aen te hangen, en niet als God te zyn, op een verborgen Geestelyke wyse.

E Ertijds was het dat mijn herte
 Honderden begeerten had,
 Hebbend' eene vlam gevat
 Die het suchten dee met smerte,
 Maer nu allenskens met der tijd,
 Het raekt all' sijn begeerten quijt.

Mijn Ziel was hier overvloedig,
 Als sy in de weereld lag,
 Soo dat sy noit yets en sag,
 Of sy wilde 't hebben spoedig:
 Doch nu so siet sy wel in't lef,
 Dat niet te hebben is haer best.

Sy begeerden dan eens schatten,
 Dan eens voorspoet g'luck en eer,

Dan

Dan vermaek, en wat noch meer
T' gierig herte mogt bevatten;
Maer nu is't dat haer rijkdom geeft,
Dat sy niets wil, nog niet en heeft.

Nae gesontheit sy meest vraegde
Soo naer lichaem, als naer ziel;
Ciersel haer seer wel beviel,
Ydel zijn, haer mee behaegde,
Maer nu so heeft s'eens afgeleit
Naer Lijf, en Ziel all' ydelheit.

Sy bekent nu dat de striken
Van sulck' een genegentheit,
Die haer maecten staeg bereit,
Om sig wereldsch op te schicken,
Haer niet dan onrust aen en bracht,
En haer maer plaegde dag en nacht.

Maer naer dat s'is uijtgeledigt
Van begeertens overvloet,
Voelt sy geen onrust gemoet; Maer sy vind haar
Nu d' eygen wil by haer niet geld; Hert bevredigt.
Die haer wel eer meest heeft ontsteld.

Sijnde dan de weer'ld ontvloden,
Met haer omslag, en haer swier,
Dacht ik niet dat God ook hier
Goe begeerten had verboden,
Voor al in wegen van Gods Geest,
Als of ik was bekeert geweest.

Ik ging my dan vry verlusten

In de lichten van de Geest,
 Mijn verstand kon onbevreesd,
 D' aller claerste wel gelusten;
 En ik g'loofd' het kon geen quaet
 Dat ik daermede wierd verfaet

Ik omhelsde de Wellusten
 Mede van vertroostingén,
 D' Olje van sijn salvingen;
 Hoonig van des Hemels kusten,
 Als ik in't minste niet en sag
 Dat hier in yets begeerliks lag.

'K minden ook al de Genaden,
 Alle gaeven van 't gemoet,
 Als een eeuwigdurend goet;
 In den Hemel d'eerste graeden;
 En hier te zijn in staat geset,
 Als een beschermmer van de wet.

'Kmeinde doen niets te begeeren,
 Als den waeren God alleen;
 K' dagt ik sogt in't algemeen
 Niets, als hem te mogen eeren:
 Maer nu bevind ik waer te zijn,
 Dat daer seer veel in was van 't mijn.

Want alleen mijn Eygenliefde,
 Deese goe begeertens gaf,
 Van't vermaeck daer quam het af,
 Dat ik my daermee geriefde:
 Den eygenwil die vond het soet

Hier voor te wenden eenig goet.

'T is my nu niet meer verborgen,
Door het Licht my mee gedeilt,
Dat ik groot'lijks heb geseilt;
Gaend' in 't eerst my selfs versorgen,
En dat ik my in dese vlam,
Daer van ik brande, mengen quam.

'K was noch al een en deselven,
Met all' mijn devote lust,
Die 'k nu goet vind dat men blust,
En door 't tegendeel gaet delven,
Wanneer 't is *Ik* die in my leeft,
Die denkt, die wil, en werking heeft.

'T was dit *Mijn*, en 't selsam *Eygen*,
'T *Ik*, en dat verderflijk *Selfs*,
Dat van 's Hemels hoog verwelfs
Satan dee ter hellen neigen;
'K sie niet in my so quaet te zijn,
Als ik bevind dat *Ik* en *Mijn*.

Had den Engel, rein in wesen,
Selver niet gedeilt met God,
God gelijk zijn was sijn Lot,
Hy was suiwyer als voor desen,
Maer hy hem makend' *Ik* en *Mijn*,
Verloor hy God, en goet te zijn.

'T *Selfs* was oorfaek dat de mensche
Mee na sijn exempel viel,
Als hy 's Satans raet toeviel;

'T sondigen lag in sijn wensche ;
 En in sijn Wil meer als in't quaede
 Dat men in't eten licht begaet.

Mid'ler wijl 't geen sy begeerden ;
 Was soo quaet niet , so het schein ,
 Want sy wilden met haer tweek
 Door den weg die 't Eygen leerden ;
 Door *sich selfs* heel behendelijk,
 Staen om te worden God gelijk.

Maer 't rampsalik *Ik en Eygen*
 Heeft haer listelijk verrast ,
 En haer eygen geest die was 't ,
 Die haer ging nae 't uijterst neygen
 En sig bedienen van den schijn ,
 Van God gelijk te mogen zijn.

'T stond haer toe alleen te wachten
 Tot dat God dit in haer vrocht ,
 En dit most niet zijn verfocht
 Door haer' lust , nog haer gedachten
 Maer 't boose *Mijn en Ik* dat dee
 Haer te verlieten God , en vree.

God is 't eenig en't waerachtig
 Goed , de rest is niet als quaet ,
 'T en zy 't geen dat uijt hem gaet ,
 Sijnen wil , en invloet crachtig ,
 Waerdoor dat Hy Hem mededeelt ,
 En van sijn goetheit niet verscheelt.

Wat niet God is in de ziele ,

Wat sy niet van Hem en heeft,
 Alle vlam die Hy niet geeft,
 Is maer waerd dat sy 't verniele
 'T is maer een sond', en 't is verdriet,
 Yet *Eigens* zijnde, deugt het niet.

Daerom wensch ik niets, met smerten,
 En begeer maer Niets te zijn:
 Van 't geen *Eygen* is en 't *Mijn*,
 In mijn hoofd, of in mijn herte,
 End' ik verfaek aen 't woord van *Mijn*,
 Als het my hindert goet te zijn.

Ik wil 't mijne dan verachten,
 'K wil geen *Eygen selfs* nog 't *Mijn*,
 'K soek alleen aen God te zijn.
 'K wil de hoogste *Wet* betrachten,
 Dat in de plaetsc van het *Mijn*,
Mijn God in my mag alles zijn.

Nae dat Ik ben in mijn wesen,
 In my selven, in mijn daet,
 In mijn wenschen en mijn haet
 Word ik met groot recht mispresen,
 Boos zijnde: maer ook ben ik goet
 Soo veel sig in my God opdoet.

God en ik in my te vinden,
 Dat is in een sulck geheel
 Ver de grootste helft te veel;
 Want daer God is moet verswinden
 'T al van de mensch. Niets moet bestaen

Celijk met God te willen gaen.

Hy moet zijn, en vergenoegen
Voor het all', en overal;

Want waer men Hem vinden sal
Is Hy 't Hochtste goet; in voegen
Dat een Ziel aen wie God hem geeft
Is Rijk, schoon sy niet anders heeft.

Daarom wensch ik dat ik nimmer
Meer mag wenschen in de lucht;
Want het wenschen baert een sucht,
En all suchten maekt my slimmer,
Doch dese wensch is noch te veel,
'K wil dan geen goet, of quaet tot deel.

'T komt God toe in my te wenschen,
En te willen, en te zijn,
Reden, Liefde; want voor Mijn,
G'lijk geschiet in alle menschen,
Word ik door my selfs aengeset,
Ik overtree maer staeg sijn wet.

Ik begeer en afgodere
My, en ben mijn eygen eynd,
Die sig selver soekt, en meint,
Sig behaegt, en mint sijn eere,
En meer ik my soek, of wil sien,
Hoe dat ik God min vind, en dien?

Maer om alles goet te maeken
Wat'er in mijn Ziel geschiet,
Daer moet zijn maer God, en Niet,

Want

Want God kan in gene saeken
Sich oyt dehagen binnen my,
Dan in hem selfs; ook wat 'et zy.

Al de rest moet my dan wesen
In 't toekomend' enkel niet;
En op dat ik God geniet,
Heb ik 't al in my verwesen,
Om voor all 't goet en voor het mijn,
Alleen te hebben God en 't Sijn.

Daarom word mijn Geest ontfteken,
Tegens 't geen is Ik, of 't Mijn,
En dat in my 't Selfs mocht zijn,
Gae ik staeg in my verbreken;
Op dat in plaetse van dat *My*,
En van het al, alleen God zy.

Door natuur sal Hy 't niet wesen:
Maer door liefd' en door geloof
Want ik anders wel beoog,
Zijnd' een schepsel, als voor desen,
Dat ik niet zijn kan dan door min
God, die nog eijnd' heeft nog begin.

Maer soo veel 'k daer toe kan raken
Door vereenend' eenigheit;
Liefde, en door g'lijkvormigheit;
Om my Hem gelijk te maeken:
'K wil niet meer nog het Ik, nog 't Mijn;
Op dat *Ik Niet*, God *Al* mag zijn.

Ik wil nog genae, nog hemel,

Salicheit, nog Paradijs;
 Slechte hut, nog schoon palleis,
 'K heb geen wil meer nog geweemel
 Van mijn gedachten, 't Niet my doet.
 Maer God omhelsen, 't eenig Goed.

Ik en wil niets voor my selve,
 Van het Mijn ik niet begeer;
 Word ik arm, of knecht, of Heer,
 Hoog, of laeg, ik ben de selve;
 'T is my al Een, wat komt of vliet;
 My is 'et best te zijn een Niet.

Wel te zijn, moet ik bekennen,
 Is te zijn en God, en Niet;
 En niet t' hebben *Ik* nog *Yet*;
 Maer aen God als Heer te wennen
 En dan verdwijnt al ons verdriet,
 Als God is Al, en wy zijn Niet.

Daer is 't einde van ons Lijden
 Want Niet is voor niet geacht,
 En niets heeft daer over macht,
 'T is vergeefs *Niets* te bestrijden
 Waer niet en is nog *Ik* nog *Mijn*,
 Daer kan noch vrees, noch hope zijn.

Is'er yets dat my kan stooren
 'T is dat ik nog ben aen *Mijn*.
 Heb ik droefheit heb ik pijn?
 'T is dat ik dubb'l als te vooren,
 En dat ik nog niet ben een Niet,

Maer 't *Ik* of 't *Mijn* maekt mijn verdriet.

Was ik niet dat *eygen selve*

Nog en had dat *Ik* en *Mijn*,

Ik sou ongevoelig zijn,

Quaet te lijden, of te delven,

Want niet als 't geen dat daed'lijk *Is*,

Baerd ons of vreugt, of droefenis.

Niet is nievers aen te grijpen,

Wil g'er vatten hoog, of laag?

Ghy misvatt'et maer gestaeg.

Grijpt nae 't Niet, waer fulg'et nijpen

'T is al vergeefs; Het is een Niet,

Waer aen nog goet, nog quaet geschiet.

Waer sou dog de Duiuel 't raaken?

Waer van vrees' een bleijke spook?

'T Niet is minder als een rook;

'T Niet doet al het poogen staeken;

Hoe soud' het goet, of quaet daer zijn,

Waer niet en is nog 't *Ik* nog 't *Mijn*.

Soo wy ons verdweenen vonden,

En tot God, en niet gemaekt,

God door Liefd'; Niet, wat ons raekt,

Dat is, door Gods Min verflonden:

De Weereld en de Duijvel sag

Dat tegens Niet men niets vermag.

Maer dan is'et dat het *Eygen*

Haer ontmoet, of 't *Ik* of 't *Mijn*,

En een die geen Niet kan zijn,

Dat sy woeden, ende dreygen ;
En licht voldoen haer lusten al,
Aen een die is, of willen sal.

Maer was hy niet aen sig selven ;
Zijnd' een *Niet*, en in sijn plaetz,
In sig hadde God ; niet quaetz
Konden 's' uijt de Hel ontdelven,
Want over God, en over 't Niet
En strekt sig haer macht nog gebiet.

God die is haer ontoegankelijk,
Niemant sal hem raeken aen,
Nog te naderen bestaen :
End' het Niet is onbevankelijk,
En beide weten wel dat God
En dat het Niet haer maer bespot
'K sie en voel uit desen allen
Dat in plaetse van het *Mijn*,
God en *Niet* in my moet zijn,
Wil ik anders God gevallen ;
En dat het Ik, en al het mijn,
Geensins en moet meer in my zijn.

GESIGT

ofte

Beschouwinge van

J E S U S,

*Als het Woort Vleesch geworden, en
God-Mensch, in sijne ware Grootheit,
en Goddelijke Uistekenhheit.*

Op de Wijse van den Ps. 18, ofte 144, 45. of 8.

TEn lasten moet mijn tonge sig verklare
Aen gaend' een saek, die haer komt
openbaeren

Aen mijnen geest, van overgroot gewigt,
Die dag nog nagt niet komt uijt myn gesigt.

Als 't eenig voorwerp van mijn min te ach-
ten,

En waardig zijnd' alleen mijnder gedachten
Een overleg, het welk my noit verdriet;

Maar my verplicht te seggen 't all, of niet,
Heer Jesus, al wat ik kom t' overwegen

Van

Van uwe grootheid, en u hoge wegen
 Dient of verswegen, of dient wel geseft,
 En dat is 't geen my nu aan 't herte legt,
 U schouwend' aan, van u geheel te schwij-
 gen, (gen;

Of 't hogst' ontfag van u t' geheim te krij-
 En U t' aanbidden in een stil gemoet;
 Of luid te loven, met een reden-vloet.

En inder daet, hoe soumen recht verklaren
 In korte re'en, wat ghy komt t' openbaeren
 Van U, aan my; als uwen Geest vereent
 Met mijnen geest, my sijne leer verleent?
 En inden grond my komt een beelt indruk-
 ken (rukken

Van uwen Staat, wiens glans my komt ver-
 En in een dag vertoont meer heerlijkheit,
 Als wel een hoog en lank verhaal verbreit.

En die alleen ten rechten komt te weten
 Dat gh'in der daet zijt wat gy wort gehe-
 ten, (Immanuel
 God-Mensch, Woort vleesch, gesalvd'
 De waare God, een waar mensch evenwel.
 All; met een woord, dien sal de spraak ont-
 breken, (spreken

Om wat gh'hem toont, *al* daar med' uit te
 Want hoemen ook sijn taal daar van verbreit
 'T is seker noit is hier genoeg geseit.

O mijnen Heer, als ik word' onderwefen
 Van

Van d' eene sy, wat is een Godd'lik wesen,
 Die groote Geest, die Is, 't geen dat Hy Is,
 Dat Eeuwigh zijn, volmaakt, en vry, en wis
 'Tnootsaklik Zijn, en van sig selfs bestaande,
 D'Eerst' en de Laatste, geen tijden onder-
 gaende;

Ten laatste God, in goedheid onbepaalt:
 In wiens oneind'likheid mijn ziele dwaelt.

Van d'andre sy, wanneer ik kom te denken
 Hoe dat gh' uit Liefd' U aan de mensch
 quaamt schenken,

God-Mensch, in alles wordend' hem gelijk;
 En nemend' aan het waere menschelijk.

Dan roep ik uit, O wonder! te verheffen,
 Te sien een wurm een Engel overtreffen!

Die, zijnd' een God, een mensch, soo
 tweederley,

In Jesus zijn het midden van die bey!

Wat oog sag oyt gelijke wonderheden?
 Die wat het oor oyt hoorden, overschreden,
 'T selsaam Geheel! het wonderst' dat men
 vind,

Dat met den Hemel d' Aarde t'samen bind;
 De grootheid selfs komt met de kleinheid
 paren!

(garen,
 De Hoogheid komt de laegheid met haar
 De Sterkte word gevoegt met swakkeghheit,
 In't laatste den tijd vereent met d' Eeuwigh-
 heid.

Wie

Wie sou genoeg hoogachting kunnen vinden
 En te waardeeren durven onderwinden (den,
 Een mensch, waarin de Godheit selver woort
 Lichamelik, en haar Persoon'lik toont.

Wie kan een mond, oog, voed, of handen
 schaiten, (kan vatten,
 Waarmed' een God spreekt, fiet, gaat, en
 Een Geest, een Ziel, een Lichaam, wie be-
 merkt

Hoe hy daardoor op alle wijze werkt ?

Seg, alle geest der Eng'len en der men-
 schen, (schen?

Begrijpt gy wel dit wonder werk, na wen-
 Gy die betracht te dringen tot den grond
 Van 't Heiligdom der heil'gen t'aller stond,
 Met Cherubs oogen het Soendeksel siende,
 Dogt gy wel oyt dat sulx geloof verdiende,
 Doen gh'als geschiet, het noit gesien en had,
 En uit het werk d'oorfaake niet bevat? (ziele

En weest dan niet verwondert, soo mijn
 Door 't groot gesigt, met u in flaute viele.
 Soo 't heiliglik verrukking' in my wekt,
 Het geen aan u mee tot verbaestheid strekt.
 God-mensch, het Woort, dat vleesch heeft
 aangenomen, (men

Waar door het vleesch is tot dien top geko-
 Van Heiligheid, dat waar sig's menschen
 geest

Daar

Daartoe strekt uit, met recht beswijking
Het Tweede Deel. (vrees.

Als't algemeen gesicht, als af getogen,
 U groot Persoon, ô JESUS, doet beoogen
 En in mijn geest daarvan een straal indrukt,
 Dan sie 'k en voel dat 't geen 't welk my
 verrukt.

Is, dat ik vind' in't diepste van u wesen,
 'T geen boven mensch, en Engel is gepresen,
 Een Godelijke Selfsbestandigheid;
 Waar by niet heeft geschapen wonderheid.

Ik vind' in u een wortel hoog geresen
 Gansch Goddelik, en van een eeuwig wesen,
 Die, als een Stam u heil'ge menscheit draagt,
 En, als een boom sig met sijn ent' vermaagt:
 Aan wie 't oneindig wesen komt te geven,
 Door sijne grond, en neemt een ander leven,
 Als 't geen dat van u ziel, u lichaam heeft,
 Als sy van binnen haar na buiten geeft.

De grond is onuitputtelik bewesen, (sen
 Van't eeuwig Zijn, en van't aanbidd'lik We-
 Waar in mijn geest sig heel versinken moet,
 En sig verliest; als in der Zeéen vloet,
 Die niet en heeft nog grond, nog plat, nog
 palen,

Maar vlied gelijk met levend'-water-stralen,
 Een well' op d'ander my dan overstroomt,
 Als mijne Ziel die t'ondergaã niet schroomt.

'T werk

'T werk dat ik sie uit u Bestaan geresen;
 Werkt een persoon van 't Goddelijke wesen,
 Die, als den grond en als de vastigheid
 Van Ziel en lijf, bestaet in eeuwigheid;
 En bey met u Selfstandigheid vereenigt
 Is 't geen haar cracht en weerdigheid ver-
 meenigt,

'T is als den wijnstok, die de ranken geeft
 Dat altijd sap en goetheid in haar leeft.

'T is 't Godlik Zijn, in u persoon bestaande,
 Van uwe Ziel en lijf 't begryp beslaande,
 Dat beide geeft 't Bestaan en onderstand,
 En haar mee deilt sijn goet seer meen'ger-
 hand, (daaden

En maakt, hoewel haar macht en levens
 Haar eygen zijn, en van bepaalde graeden,
 Dog hebbend' een oneindig Onderstand,
 Oneindig zijn, in dien God'lijken band.

'K en kan niets sien nog in u selven lesen
 Waar in niet zy Uw' alleropperst' wesen.
 Ghy zijnde God, en enkel God'lijkheid;
 En van een onbegreepen waardigheid.
 De Godheid komend' aan de menscheit ge-
 ven (heven

'T geen haar natuur komt tot een prijs ver-
 Die nievers vint sijn paar, of g'lijkenis,
 Maar door dien band, in waerd' oneindig is.

Dese vereening' is geen bloot bywesen,
 Of

Of door den bystand van Gods Geest gere-
fen,

'Tis een Vereeniging, Intree, ende invloed,
Waardoor een Wefen 'tander soo ontmoet,
Dat fy door middel eens Perfoons Verbonden,

'T wonder Geheel te maken zijn bevonden,
Daarin de mensch God, en God mensche zy,
En't grote Middel van God-mensche bey.

O wat is't goet so JESUS aan te merken,
En door't geloof, 't gesichte soo te sterken,
Dat het dringt door, en laat het buiten vel,
En al den schijn, en't uitterlik gestel,
Van Lijf en Ziel, hoewel schoon uitgelesen,
En onder die kan sien het Godd'lik wesen.
Waar in hem toont dat diep geheymenis,
Dat God en mensch vereent in Christus is.

Dat my u licht, O JESUS, onderwijfe,
Op dat ik U beschouw' op sulke wijze,
Dat ik u moge sien als door en door,
'T zy dat u Ziel of Lichaam my kom' voor,
Als Goddelijk; ja selver God; en nader,
'T Woord vleesch gemaakt; de Soon van
God de Vader,

Van hem met d'Oly van de Godheid heel
Gefalft, in sijner menscheids yder deel.

Dat is hetgeen des Sienders oog ontmoeten,
Siend' in u God, van't hoofd aan tot de voe-
ten, U bid-

U bidded' aan met groot' ootmoedigheid,
 Als Koning, en de hoogst' ontzaglykheid,
 Die oyt of Kroon, of scepter heeft gedragen,
 En'tgeen is meer, die scheidt zijn welbehagen,
 Als eene God'lyke Selfstandigheid,
 Dat hy vervult met God, zijn mensch'likheit.

Het Derde Deel.

Als ik beschouw U Ziel, als sonderlyke,
 Hoe kan't zijn, JESUS, dat ik niet beswijk?
 Omset met 't geen verstaat van alle kant,
 Niet soo seer siend' U overgroot verstant,
 Vervult met Wetenschap, van hoog bevatten,
 Met hoogen Raat, en wijsheids grote schat-
 ten,

En met al't geen een sulken Geest bequaamt,
 Dewelke recht een Christus Selfs betaamt.

Maar siend' een Ziel soo Goddelyk verheven,
 En van een Goddelyk Persoon omgeven;
 Die aan deselye door vereeniging geeft,
 Dat sy oneindelik verdiensten heeft,
 Dat als sy denkt een God dan komt te den-
 ken, (ken,

Als sy verstaat een God verstant komt !chen-
 En wat sy doet, of werkt verstandelyk,
 Als Goddelyk verdient oneindelyk.

Soo als ik denk dat in haar is gebleken
 Een wil, die met een vlamme wort ontsteken,
 Van

Van liefde, of haat, of and're tocht van't hert
 Of van de vreucht, of van de droeve smert.
 Het gene dat verrukt myn hert en sinnen
 Is niet dat sy wel haat, of wel kan minnen,
 Maar dat een God wil, door dien selven wil,
 Maekt, boven 't mensch'lik goet, het groot
 verschil.

Dat sijne liefd' is Goddelyke liefde,
 Die met haer vier ontsteekt Gods Welgelief-
 de.

Dat Hy is God die liefde draagt, of haat;
 Die wil, of wil niet, die neemt aan, of laat.
 En die mee deelt oneyndelyke waerde,
 Aan al het geen waarmed' hy hem so paerde,
 So dat den prijs van hare min, of haat,
 Altijd in haar, als Goddelik bestaat.

Het is daarom dat Christus hoge werken,
 Zyn meer van ons als Engelsch aantemerken,
 En dat sy zijn van sulken hogen prijs,
 Dat Eng'l of mens haar waerde niet is wijs.
 En dat alleen God, die sy recht kan schatten,
 Sy kan doorsien, en haren prijs bevatten,
 Hy is't alleen die haar houd in't gesicht,
 En die regt weegt haar overgroot gewigt.

Alleen de min van's Vaders Eengeboren,
 Is't die kan stillen sijnen haat, en tooren;
 En zijnde met der daat van Hem bemint,
 Wanneer't Oneindig in sijn min sich vint,

D

'T kan

'T kan sonder twijfel med' Oneindig maken,
 Door dien Persoon die sy so nau komt raken,
 Den waren Prijs, van sulk' een hooge Daat.
 Die om een God, God-mensche branden gaat.

So kan men ook seer lichtelik versinnen,
 Als de God-mensch een sondig mensch gaat
 minnen,

Dat dan sijn min oneindig is van prijs,
 Door 't Woort met 't vleesch vereent, op
 g'lijke wijs,

En die min zijnd' uit sulken spring' gevloten,
 En uit een Goddelyk Persoon ontsproten,
 Soo moet sy zijn oneind'lyk hoog besint,
 En mee dien mensch, dien selfs een God
 bemint.

Men moet so mee van yder daat beslieten,
 Die uit den grondt van sijn Persoon komt
 vlieten,

Van yder will', en elk genegenheid,
 Die tot begin heeft die Selfstandigheid,
 Dat s'is oneindig in waardy te scharten,
 Als die geen maet of paale kan bevatten.
 Maar welke zijnd' een Goddelijke Daat
 In haar waardy het al te boven gaat.

O wond're wil van JESUS hoog gepresent
 O will' aanbidd'lik in de grond bewesen!
 Dewijl hy selfs de will' is van het Woord,
 Wiensprijs en goetheit aan hem toebehoort,

Dat het nog paal, **nog** laatste steunfel heeft,
 Of dat het mensch'lik 't minste daartoe geeft
 Maar dat hetself' hem is van 't Woort ge-
 komen, (nomen

Waarvan 't dien hoogen staat heeft aange-
 Van die hoog' eer, en hooge waardigheid
 Met God te zijn gevoegt in eewigheid.

Heeft ymand oyt een Hooft of Hert ge-
 vonden

Van een Outvader, Siender, of Gesonden
 'T welk in een God soo hadde sijn bestaan?
 Heeft ymant oyt yets desgelijks verstaan?

Iffer wel oyt van sulck een Hooft gesproken,
 Dat sig met recht, soo hoog heeft opge-
 stoken: (doet?

Sulck Oog, sulck Hert, als 't uw' O JESUS,
 Dat weerdig was op d'aarde sulck een goet.

O 't groote wonder dat u hooft verheven
 Bestaat in God! die hem dat recht wou ge-
 ven,

Dat het van Eng'l en mensche word geeert;
 En 't is van Gout, segt een van u geleert.

'T is goddelik, en sijn Godd'lijke weerde
 Was 't die sijn smert oneindig hoog weer-
 deerde, (gacroont,

Doen selfs waanneer 't met doornen wierd
 Soo dat s'oneindig weerdig is betoont. (sten

Wie kon sig oyt in wond'rer saak verlu-

Als

Als God te sien in 's menschen Hoofst te rusten.

Het Heilig Woord woont in desselven brein,
Het Heilig Woord maakt heilig en maakt
rein, (ken

Het Heilig Woord gaat t'samen sig in dru-
In sijn Inbeelding, en mijn ziel verrukken,
En wie d'er niet verrukt is daar omtrent

'T is seker dat hy JESUS niet en kent. (sen

Dat uitgebreide Voorhoofst kan aanwij-

Dat JESUS is der Heeren Heer te prijzen;

En 't is soo Schoon niet door sijn helderheid,

Noch door de treken van sijn majesteit:

Als 't wel is schoon, en als het is te eeren

Door de Persoon; die alles doet waardeeren,

En door de treeken van de Godlikheid,

Waar med' het is vereent in eeuwigheid.

Sijn flikrend' oog, en oogenlit met eenen

En komen niet haar meeste licht ontleenen

Of van de Ziel, of 't geen van buiten baart

Der Soñen licht, het welk sijn lijf verklaart,

Of eenig ander vier voor 't oog geresen:

Maar wel den dag van 't Goddelijke wesen,

En de Persoon in Christus Godes Soon,

Maakt in sijn oog een glinstring God'lijk-

schoon.

(uitstrekken

O wat een glantz van 't oog komt sig

Waar mee sig God, als met een wolk komt

dekken!

(vier.

'T welk uit zijn oog schiet als een god'lik vier
 Wie kan verdragen diergelijke lichten,
 God met zijn' oogen komend' ons verlichten
 God fiet daar door, en t'is genoeg geseft,
 Waar op een hert verrukt, sig neder legt.

Wat groot geluk, die krankheit te be-
 halen, (len!

Gequetst te zijn door God'lijk' oogen-stra-
 O foo U JESVS door zijn strael verwon,
 'T waar goet te branden door een sulke Son!
 Ik voel het meer als ik het uit kan spreken,
 Hy doet als was, een goedig hert doorwee-
 ken,

En ik geloof dat het Hem noit mislukt,
 Dat wat zijn oog aansiet, het met sig rukt.

Soo kon zijn aansien 's Moeders herte
 raken

Als hy op haaren schoot sig wou vermaken.
 Het selfde beurd' op d'armen Josephs mee,
 Als hy zijn hert met zijn gesicht doorsnee.
 Soo sag hy aan de boetvaardige Vrouwe,
 Pieter in fond', en veel van zijn getrouwe,
 O JESVS, dat het altijd kon geschien,
 Dat gy my woud van boven meed' aansien.

Kan my u oog, O JESVS, u uitdrukken,
 Niet minder kan my uwen mond verrukken
 'T God'lik werktuig, dat steenen herten
 breekt;

Waar-

Waardoor een Soon, en een Woord Godes
spreekt. (ten

Waarlik een Mond, die wy veel beter we-
Te zijn, als oyt een mond was der Profeten:
Maar meest om dat sig God' daar openbaart,
Dat Hy daar rust, en Hem daardoor verklaart.

Hemelsche Mond! soet boven d'eerste rye
Van soetigheid, verr boven 't soet der Bye;
Olie nog Melk komt eenigzins daar by,
Als Christi Mond toont hoe hy God'lik zy.
Wat bent gy schoon, welsprekend' in u reden
En God'lik-suiker soet van ons beleden,
Wie is 't die 't hooren van u spraak verwierf,
Die niet door vreugt en door verrukking
stierf?

Hoe vloeyend' is u Goddelyke Tonge,
Wanneer het is of haar u volheid dronge?
Tonge die sig in 't God'lik g'hemeld roert
Machtig in 't doen, en als sy reden voert;
Tong' het werktuig van Goddelyke Leere,
Die 't blijkt dat wijsheit Gods in u regeere.
O tonge spreek! en dat 't zy wat het wil,
Om u te horen swyg', en wese stil.

Soo, JESUS uwe Tonge wel gehangen,
Heeft met haar réen mijn hert met min be-
vangen,

U sterken Arm en God'lik schone Hand
Is voor mijn Ziel geen minder minnepand,

En dat soo seer niët om haar wonderwerken.
 Sulck' als men in geen heilig' oyt kon merken
 Maar meer om haar, oneindige waardy,
 Daarin dat sy met God vereenigt zy.

Kon men wel oyt de saake mooglik schat-
 ten (ten

Dat God in't vleesch sig geven sou te vat-
 Dat men te hooren, sien en raaken aan
 Sou durven een Geest-God-in't vleesch be-
 staan?

U vingers God'lik haar te sien uitstrekken,
 Om menselik te langens, of te trekken?

U Voeten maken Godelijke tréén?

En God'lik' Armen God'lik werken heen?

O Handen die selfs aan het cruys geslagen
 My t'allertijd als God'lik-hoog behagen,
 Ontfangt van my soo't u behaagt dees' eer,
 Gedaan aan Handen van der Heeren Heer,
 En ghy, ô Voeten! welk' ik God'lik achte,
 Als ik sy bloedig en beslijkt betrachte.

In't laatst, ô Licham, t'is u eeuwig lot,
 Dat ghy gesalft zijt en vereent met God.

Voor al ô Hert van Jesus, hoog'lik t'ee-
 ren, (ren.

Waar aan men liefd' oneindig moet vermee-
 In u beweging zijt ghy Goddelijk,

Als in u bertsclopping gestaadelijk, (ven
 'K sie u in God, van God, en door God le-

Soo

Soo't u door u te leven is gegeven.
 En ik en kan niet dan my gantz verflaan
 Dat selfs een God u geeften doet bestaan.

O Hert, o Schoot, o Borsten, Inge-
 wanden, (den,
 Melk-springen van genaden meen'gerhan-
 Schat-kamers van de Liefd', en heiligheid,
 Vervulde Vaaten van de Godlikheid,
 Ik eer' u soo veel als ik u kan minnen.

Om dat in u, meer als men kan versinnen,
 De Hoogste Grootheid sig voelt om en om,
 O Hert, en Schoot, van d'hoogste Bruidegō.

O JESUS, 't laatst, in heel u lichaam schoone
 Men raakt, en voelt het eeuwig Woord, de
 Soone

Des grooten Gods, die in u beenen woont,
 En daar in zijnd', Hem onbessoten toont.

Men kan Hem sien, en hooren, en hem
 smaaken, (raaken,

In heel U Vleesch, en Mond kan men hem
 'K voel hem in u meer als u lijf en 'Ziel;

En yts dat oyt ond'r onse sinnen viel.

Doet my, ô JESUS, door een selfs-be-
 vinden,

U Goddelik bestaan in u te vinden,
 Het smaken, hooren, en te sien naar eijfch;

In u Persoon, en in u ziel en vleijfch;
 Dat ik het meer als beyde die besinne;

Maakt

Maakt dat ik selfd', u minnende, beminne.
 Veel eer en meer als al wat dat men fiet,
 En uit u ſchoonheit, en u grootheit vliet;

Het Sesde Deel.

In't laatſt ſoo'k JESUS u Perſoon aanmer-
 ke, ke
 'T en kan niet zijn dat niet u grootheid wer-
 Een heil'ge ſchrik, en heiligend' ontſet,
 In een Ziel licht door heil'ge vrees verſet,
 Die God indrukt, als Hy de ziel wil weñen
 Om op het alderinnigſt Hem te kennen.
 En in der daat betonend' uwe kracht,
 In God, en God, en hebje niet die macht?

Gy kont meer 't Goddelik ontſag ver-
 tonen

Het welk men fiet in uwe borſt te wonen,
 Dan al der menſchen en der Eng'len ſchaar;
 Ghy hebt meer God in U dan s' al te gaar
 En in u zijn meer ſtralen te becronen,
 Die u aan ons Aanbiddelik vertonen,
 Dan Son, en ſterr' en al den Hemel heeft,
 Stralen van licht, dat ons die kennis geeft.

Daar is in haar een goed' indruk te leſen,
 Van uwe grootheid en u God'lik weſen;
 Ook toonen ſy al in een ſchildery,
 Wat van u Godlik Eygenſchappen zy.
 Een menſch, een Engel kunnen s'ons ver-
 beelden, Hoe-

Hoewel s'oneindelik van u verscheelden,
 By u gestelt, Ghy Coning van het Rijk,
 Doet God meer sien in u, als s' all gelijk.

Gewis 't aanbid'lik en't oneindig wesen
 Is wel in haar: maar niet vereent mits desen
 Door 't selfd', in haar zijnd' onaffcheidelik;
 Of eenigfins vereent selfstandelik.

En wild' hy schoon haar groot en heerlijk
 maken,

En heilig om tot heerlijkheid te raken;

Hoe hy sy maakt rein ende heerelik:

Hy maakt geen ware Goden Hem gelijk.

Maar gy zijt God, en soo geheel te vatten,
 En u Bestaan is't allerhoogst te schatten.

Ghy zijt de God van beyd' u Israël,

En God-met-ons, en ons Immanuel. (schen

En waardig daarom dat d'Eng'len en men-

U dragen op all' haren lof, en wenschen;

En bidden aan in yder plaatz en tijd

Dewijl Ghy hare God ook waarlik zijt.

God'lijke JESUS, dien mijn ziel komt
 eeren (ren

Als haren God; en die haar komt te kee-

Tot haren plicht die staeg u min vermeert

En die in u my te versinken leert,

U biddend' aan, vermetigt u te groeten,

En, als een offer, vallen voor u voeten,

En willend' als een niet geern zijn geacht.

Wenscht

Wenscht haar hert te zijn voor u geslacht.

Daarom is't dat ik my aan u opdraage,

En uwer als *mijn Heer en God* gewaage.

U fiend' als eens U uwen Thomas sag,

En als of ik blind voor u voeten lag;

Beschroomt u Goddelik Persoon te raaken,

Gelovend' ook dat ik waar seer te laaken

Soo ik wou meten met mijn hand of oog

Een die is boven al de hem'len hoog

'T is verr van daar dat ik met Petrus segge,

Terwijl ik op mijn knyen voor u legge,

Och *Heere Heere* gaat dog verr van my,

Naardien ik sie dat ik een sondaar zy.

Laat my slegts die verslagenheid behouwen

Dat sonder u te durven recht aanschouwen,

Ook selver niet u menschlik aangesicht,

Ik blijf' als een die voor u Voeten swigt.

Verleent my, is't u wil, ik ben te vreed-
den

Dat leggend' in het stof, sy my vertreeden,

Ik kan niet meer verdragen u groot licht,

O Heere fiet hoe dat het by my ligt,

U Godheid is't U God'lijke Natuure,

Die my hier stelt soo nedrig in postuure,

Dat mijne Ziel u niet durft schouwen aan,

Ver dat s'u sou te kussen onderstaan.

Der grooten Grooste, voor de Groost
te houwen;

Die'k

Die'k maar in't beeld en schaduw kan aan-
 schouwen, (bidd'aan,
 Door g'naad' en g'loof, en die'k veel meer
 Als ik wel kan door woorden doen verstaan;
 Zijnd' een verrukt', en door u glantz ver-
 plichte
 Tot swijgentheid, door U Perfoons gesichte;
 My houdend' aan u voeten laag, en arm,
 Wanneer heb'k u, en ghy my inden arm?

L I E T

*Vā het goet en de Ge-
 luksaligheid van eene Chri-
 lijke DOOT.*

*Op de Wijse vanden 61. Psalm, Als Jk roep verstaat mijne
 Reden.*

HOe mag 't hedens daags geschieden,
 Dat de Lieden
 Sien de Dood als een gedrogt?
 Is het niet de saak milvatten,
 Haar te schatten
 Ofse maar elende wrogt?
 Men bemerkt s' als droef en eyslik,
 Soo

Soo afgrijpslik
 Dat haar elk een haat en vreeft :
 Als het uijterst van de quaaden ,
 Die ons schaden ,
 En oit zijn versint geweest.

Als een dorr' Geraamt somwijlen ,
 Dat sijn Pijlen
 Schiet in't midden van een hert ,
 Die sijn levens kracht ontzielen ,
 En vernielen ,
 Dat het daarvan Meester wert.

Maar hoe Wreed sy haar vertoone ,
 Sy is schoone ,
 En aan Godes kind'ren soet ;
 Die sy doet uit stof verhuisen ,
 Leeme huisen ,
 En ten Hemel helpen moet .

Sy verschijnt aan haar als lieflik ,
 En gerieflik ,
 Die de Ziel doet dese deugt ,
 Dat s' haar banden soo gaet maeken ,
 Om te raken
 Met een spronk in 's hemels vreugt.

Siet de Dood komt vryheid geven ,
 Tot een leven
 Dat oneindig beter is ,
 Dan hier tegens wensch t'omsweyen
 In dit leven ,

'T onderwerp van droeffenis,
Door haar staat de deur als open,
Om te loopen
Tot de Bron van 's hemels nat;
Daar sy kan den dorst versaden,
Sonder schaden,
En het vier dat s'heeft gevat.

Daar is 't eind van all' alarmen,
En van't karmen,
Met een tranen vloed ontstaan,
Die zijn t'samen afgewasschen,
Door 't verrasschen,
Van een salig overgaan.

S'hebben nau de geest gegeven,
Of haar leven
Vliegt om hoog, na 's hemels kroon
Tot vereening hoog geresen,
Met het Wesen,
Dat is God in's hemels Throon.

'T licham kan niet meer beletten,
Nog ontfetten,
En sijn breuke metter daet,
Opent haar de schone woning,
Van haar Koning,
Daar de Ziele wonen gaat.

Daar heen gaan sy rasch en vaerdig,
En meer aardig
Dan het aller snelste hert

Na zijn leger, en bewuste
Plaats van ruste,
Daar het toegedreven wert.

Daar na gaat sy ras en vaardig;
En meer aardig
Als de rapste Steenbok doet,
Als hy door zijn trots gedrongen,
Met zijn sprongen
'T Spits der Rotsen winnen moet.

Daar na vliegen sy meer vaardig,
En meer aardig
Als de snelste Duive vliegt,
Dan wanneer sy woort gedreven,
Om te sweven,
Tot sy 't veldt, of 't duifhuis kriegt.

Daar na vliegen sy meer vaardig,
En meer aardig
Dan of d' Arend na de Son
Met zijn snelste vluchte vlooge,
En zijn Ooge
Hare felste straal verwon.

De Ziel die van d'aarde scheidet,
Niet verbeidet,
Maar vliegt schielijk op tot God,
Tot dat sy, door zijn genade,
Haar versaade
Met zijn aanschijn, als haar lot.

Sy heeft als een swaar gewonde,

Daar

Daar gevonde
Als een hert 't vers water doet :
Zijnde daar voor haar quetsure ,
Gene Cure,
Als die van sijn watervloet.

Hier leeft s' als een onbekende,
Vol ellende ,
Verr' van 's hemels hooffsche wijs ,
Balling , en als onvereenigt
Met de meenigt
Die bewoont het Paradijs.

Daar is't vaderland te geven ,
'T lot van 't leven ,
En de plaats van eer en vreugt ,
Daar sy van 't groot huijsgefinde ,
Als beminde
Dochter , haar in't Heil verheugt.

Daar na is't dat sy gaat streven ,
Om te leven
In haar huijs , en middelpunct.
En hoewel haar lichaam Sterve ,
En verderve ,
Dog die Flaut' haar minnelik dunkt

Sy verdraagt alleen dit leven ,
En 't omsweeven ,
Wenschend' ook nochtans veel eer
D'r uijt te gaan , en dat haar liefde
Haar geriefde ,

Om niet uit te woonen meer.

Verre van het roem te geven,
 Met aankleven,
 Daar 't door sonde word besmet:
 Maar sy wenscht maer te vollenden,
 Haar Ellenden,
 Met de snik, die's overfet.

O hoe schat s' haar Ming' luksalig,
 En Raatsalig,
 Die bly te gemoete gaat
 'T einde van 't gebreklik leven,
 Onderheven
 Den verdoemelyken staat.

Niet dat s' achte meest beswaarlik,
 En vervaarlik
 'T quaat dat in de straf bestaat;
 Maar het is de sonde selven,
 Die sy delven
 Wild' als 't allerhoochste quaat.

'T is de grootste van de plagen,
 Te mishagen
 Sijnen Schepper en sijn God,
 En sijn All, sijn Bruigom, Vader,
 En Weldader,
 Dat haat is het droeffte lot.

Maar soo haast s' haar heeft begeven
 Uit dit leven,
 En van 't lichaam deses Doods,

Van 'dien tijd af is s'ontbonden,
Van de Sonden

Eens ontrouwen huijsgenoots.

Van die uijr af zijn haar sonden,

Als verflonden

In de liefd', en in het goet;

S'is bevrijt van al 't onsuiver,

Schoon en suiver;

Soo dat niets haar schrikken doet.

Van die uijr aan is s'ontvlogen,

Pijl en bogen

Van de Sond' en van de Hell,

En s'en heeft niet meer te vresen,

Als voor desen,

Yets van 't onrein, of gequel.

S'is nu vry van stof en asschen,

En gewasschen

In het suiwer bloet van't Lam

S'is de Stroomen gaan genieten,

Die daar vlieten

Als uit 's hemels Wijngaards Stam.

Sonder onrust ofte lijden.

Met verblijden,

Gaat s' heel in het wit gekleit,

Om haar plaatse hoog van waarden,

Daar t'aanvaarden,

Die haar is van God bereit.

Sy gaat nu als een heel nette,

Haar Cornette
 T'onderstellen, wel gemoet;
 Om niet als met hem te leven,
 Haar te geven
 Tot de vlagge van zijn Bloed.

O hoe vrolik gaat sy singen,
 En opspringen
 In de liefde van het Lam!
 Die haar heeft geheel verteeret,
 En vermeeret

Deses schoonen Minnaars vlam,
 Dese minnaars' is wel salig,
 En Beedsalig,
 Met hem soo vereent te zijn,
 In den hemel ingetreden,
 Wel te vreden

Aan te schouwen zijn aanschijn.
 S'heeft de wolken overschreden,
 S'is getreden
 Tot haar voorgesteken merk;
 S'is in God heel op getogen,
 En gevlogen,
 Daar toe ging haar wensch, en werk.

S'is met dien oorspronk vereenigt,
 Heel gereenigt,
 Waar van daan sy neder quam,
 Om haar in den staat te geven
 Van dit leven,

Tot s'een beter leven nam.

Sy is op het hoogst' geresen,

In het wesen

Dat de wesens al bevat.

S'is in een plaats van aanschouwen,

Nu behouwen;

Daar 't geloof noit plaats en had.

Sy geniet nu 't hoogste wesen,

Hoog gepresen,

Dat in sig all' goed'ren heeft;

S'is in eene staat beminlik,

Onverwinlik,

Daar men inde volheid leeft.

S'is als een liev' uitverkoren,

Nu verloren

In den Oceaan van lust;

In genieting van het wesen,

Daar na desen

Alle haar begeerte rust.

Men behoort dan niet te klagen,

Met rouw dragen,

Over ons, en over haar.

De doot moet ons minn'lik wesen,

En genesen

Door haar slagen, hoewel swaar.

Door haar uitterst' gaat s'ons voegen,

En vernoegen

Met God selfs in't heiligdom.

Lijf en Ziel scheidt s'om met eenen
 Te vereenen
 Haar met haren Bruidegom.

LIEDT

van

Het hoogste Einde

*des Menschen, zijnde God en
 desselfs Heerlijkheid,*

Op de Wijse van den 1. psalm,

NAdien daar niet en is in't heele Rond,
 Dat wesen heeft van's Werelts eerste
 grond, Einde,
 'T welk sijn Begin niet heeft, en ook sijn
 Wat blindtheid waar't, indien de mensche
 meinde,
 Dat hy, aan wien God sijn Beginfel geeft,
 Niet selve God ook tot sijn Eind' en heeft?
 Den Hemel is ten goede van de Mensch,
 Der Sonnen loop maakt hem den dagh na
 wensch,
 De Bomen zijn met hare vrucht beladen,
Des

Des Aardrijks dragt is om hem te versaden,
En daar hem God geeft alles tot zijn Lot,
En is't niet recht dat hy zy weer voor God?

Sijn Lijfen Ziel is Godes heerlik werk,
En beide draagt zijn Goddelyke Merk
Hy is een geest, gelijk God, 't hoogste
Wesen, (resen.

'T Verstand, als Licht, is in zijn Ziel ge-
Sijn Wil is vry, na God's gelijkenis,
Die onbepaalt de Heer en Koning is.

Sijn Lichaam selfs en is niet onbedeelt,
Daar yder Lid Gods wonderen verbeeldt,
Sijn rechten Stand, zijn oppgerechte gangen
Sijn Hoofst om hoogh, na zijn Aart, en ver-
langen,

Toont dat zijn Geest tot God is uitgestrekt,
En dat zijn Hert staagh na den Hemel trekt.

Men siethier in het al soo wel gestelt,
Dat yder ttek zijn konst en schoonheid melt,
En 't is soo nut, soo net gevoegt van deelen,
Dat duisenden den and'ren niet verveelen,
Maar dat het t'samen 's Meesters wijsheid
toont,

En sijne Macht en sijne Wijsheid kroont.

Hoe moet de Mensch (ô hoogste kon-
stenaar)

Hier van u Eer dan maaken openbaar?

Hoe moet hy staagh u hoogste Roem ver-
melden, Al

Al waar 't by sig niet buiten hem voorstel-
den, (werk

Maar van zijn Ziel en Lichaam, 't wonder-
Tot uwen lof had tot zijn Oogmerk?

Weest dan geroemt, ô God! van 't geen
u Macht

Heeft goets geleid in 't menschelik Geslacht,
Ontfangt u eer van 't schoonste van u werkē
Dat gy ons geeft op Aarden aan te merken,
Als Schepper neemt den Lof, die't Schepsel
geeft,

Daartoe by Hert en Stemme van u heeft.

Het tweede Deel.

't Werk moet zijn's Meesters dienst bly
ondergaan,

En't Tweede Wesen onder't Eerste staan,
't Water, dat komt uit Zee, moet daar heen
keeren.

Een Linie sietmen't Middel punt begeeren,
En als de Son de minste Strale schiet,

't Is of Sy weer tot hare Sonne vliet,

Dat leert den Mens te houden in't gesigt,
Sijn opperst' Eind, en zijnen hoogsten pligt,

Het al tot God, als zijn Begin, te stieren,

Sijn Ziel, zijn Lijf, zijn Sinnen en zijn Swieren,

En wil hy heilsaam keeren tot zijn Heer,

Dat hy dan lev' en sterve tot zijn Eer.

Het salig Leven dat hier is bene'en

Is, dat men Ged kent en hem dient alleen,
Te weten Hem, soo wel als hem geloven,
Dat siet men selfs gaat allen Roem te boven,
En al den Ramp, dien eenig Mens hier heeft,
Is dat hy God sijn Eere niet en geeft.

't Is dan des Menschen aller beste Lot.

Wel te gebruiken sijne Ziel voor God,
En sijne kennis lieff'lik te beminnen,
En haren aanwas ernstig te besinnen,
Ook door het Sienlik na 't Oosien'lik gaan,
En staag voor God als voor sijn Heer te staan.

Het is hem licht te doen een sulken pligt,
Om dat Gods glans selfs dringt in sijn gesigt,
En dat'er geen en is van Codes werken,
Waarin de Mensch sijn Treenen niet kan
merken,

En't is of 't al in alle plaats en tijd
God overluid sijn Tegenbeeld belijd.

Indien de Mensch het Schepsel maar hoort
aan,

(hoger gaan

't Spreekt klaar tot hem: Mensch, gy moets
Als ik wel ben, of als ik ook kan wesen,
En soeken mijn' en uwen God gepresen,
Dat hy met u door 't g'loof vereenigt zij,
Siet hem in my, en vind hem boven my.

Voor eerst heeft God sijn Beelt'nis inge-
drukt,

In 's Hemels Rond, wiens schoonheid ons
verrukt, En

Een Sterr' is als een Strale van sijn Wefen,
 Die sijnen Naam spelt, als hy is geresen
 In's Menschen hert, dat in haar Hemels-light,
 Haar Tale leeft, door't geestelik gesicht.

Men kan de Son niet op sien gaan om hoog,
 Sonder te sien, dat God fiet door haar Oog,
 Om dat Sy doet haar Ronde met die Stralen,
 Een suiv'ren Gloet, die Godes glans afmalen,
 Soo dat Sy niet een glinsteringe teelt,
 Die niet een treek van Godes licht verbeelt.

Men schouwt niet aan den schoonen Re-
 genboog, (oogh,
 'T g'welst der Wolken krijgt men niet in 't
 Men fiet geen Wind de groot' Onweeren
 baren, (vaeren
 Of ook den Donder 's Menschen hert ver-
 Of men bevat of Toorn of stillen Moet
 In't hoogste Wefen, soo gerecht als goet.

O Heem'len Hemel veel meer zijt ghy
 schoon, (Throon
 Meer rein, meer groot als al dien schonen
 Meer blinkend als doen al de klaarste sterren
 Die't Dekfel zijn, om u te sien van verren,
 En nu men u maar fiet in hare Straal,
 Nu fiet men noit u schoonheid al te maal.

Het Derde Deel.

'T is niet den Hemel of de Lucht alleen,
 Wiens beider glans gaat boven't algemeen,
 Nach

Noch't stralend licht, dat yder kan verruk-
ken, (ken,

'T welk Godes beelt kan levendig nitdruk-
Maar 't is ook d'Aard, en al wat sy bevat,
Dat als Gods Beelt ten rechten word geschat.

Een Bergh, een Slot, een Rotsteen is be-
quaam,

Om t' aller tijd te preken Godes Naam,
Sijn vastigheid en onbeweeglik Wesen,
Sijn Sterkt' en Macht, hoog boven al geresen,
Haar' Hoocht' en Top door haar gelijkenis
Doen klaarlik sien, hoe hy verheven is.

De Dalen wijfen Godes Diepten aan,
De Velden doen sijn Ruimte mee verstaan,
In donk're Bosschen, en haar dichte Bomen,
Waar van de Toppen tot de Wolken komen,
Is't dat sich God, die in het donk're woont,
In sijne Hoogheid als Verborgten toont.

Der Bloemen Emaillierfel van het Veld
Is't dat de Deugden Godes wel vermeld,
En op der Bomen Schorsen kan men lesen,
Veel beter dan op Marmer hoch gepresen
De Treken van des Allerhoochsten Hand,
Die sijnen Naam daar selfs heeft ingeplant.

Soo veel men fiet Vrugt-bomen op haar zy,
Soo vele fietmen 's levens Schildery
In hare schone Verw, en Soetigheden,
Die Godes Schoone Soetigheid verbreiden,
Die

Die Godes Liefd' alleen bevinden doet
Aan wien hy hem te smaken geeft als goet.

Wat schoons de Roos of d'Angelier in heeft,
Wat soets de Melk of ook den Honig geeft,
Wat goets den Appel, of de Druif bevatten,
Of wat'er suivers is in Comm te schatten,
Of in de Perl, in Coud, Christal, Rubijn,
Toont hem gelijk, en ongelijk te zijn.

Der groter Zee de ruim' en diepe Schoot,
Die haren grond en Oever noit ontbloot,
Die is een Beeld van Gods oneindig Wesen,
Waar in men kan sijn grootheit klaarlik lesen,
Sijn Onbepaaltheit, sijn Onmeet'likheid,
En sijne Diept' en Onuitputt'likheid.

De golven die als Water-klippen gaan,
En die de kloekste Zee-luy selfs verstaan,
Die als krijsheiren haar Gewoel opschuimen,
En plaats voor haar doen aan de Wolken ruimen,

En zijn sy niet een goe gelijkkenis
Van Godes Toorn, als die ontsteken is?

Een Waterspring, een Beek' of een Fontein
Die't water rolt als Silver klaar en rein,
Een schoon' Revier, die't Licht mengt met
haar Water,

En soet en sacht vliet sonder hart geklater
Zijn dese niet een levendig taf'reel,
Dat God is schoon en goedig in't geheel?

Eind'lik

Eindlik dit spreekt altsamen Godes Naam,
En daartoe selfs is stomme Visch bequaam,
De Vog'len met haar stemme van hem mel-
den,
En 't wild gediert, en 't tamme Vee der Vel-
den

Als Schepsel, toont den Mense wat het heefr,
't Is als een Straal, die 't van sijn Schepper geeft.

Hoe klaarlik schijnt de liefde Gods daarin
Wanneer sy tonen aan haer Jongen min? (ten
Wat wijsheit blinkt in 't bouwen van haar nes-
't Is ofs' een huis, schans, of een sterkte vesten
Daar is een pracht in Vellen en in Veer,
Als in der Rosen en der Lelien kle'er.

U komt daarvan, ô Schepper, al de Eer,
Want neffens u en is geen Schepper meer,
Men moet te recht sich u te minnen weeten,
Na datg' u selfs beminlik geeft te kennen,
Hoe is men niet voor u heel Vier en Hert,
Dat gy soo veel gemint als gesien wert?

Het Vierde Deel.

Men moet God sien, dog moet ons zijn
bekent,
Dat hy alleen het ooghe tot sig wendt,
Men mag wel vry sijn schildery aanschou-
wen,
Maar daarin God te vinden, als ontvouwen,
'T is te vergeefs te scherpen sijn gesicht,
Soo

Soo God niet selfs het deksel op en licht .

Of schoon de Heem'len roemen Godes eer
 En dat de Lucht van hem verbreid haar leer,
 Of d' eene dag aan d' andre komt te spreken ,
 En d' eene nacht aan d' andre komt te preken
 De mensch nochtans bevat van hem gansch
 niet ,

Ten zy God geeft , dat hy hem daarin fiet.

D'onnoos'le Mens die had het in sijn magt,
 Dat wat hy sag hem God in't ooge bracht ,
 't Was dan een Bloem, een Vogel, of een Sterre,
 Door't deksel sag hy God naby en verre ,
 In d'Aard om laag , of in de Son om hoog ,
 Als zijnde rein in sijne Ziel end'Oogh.

Maar als hy had sijn Ziel en Oog besmet
 Door't overtreden van Gods reine Wet ,
 God nam van hem de Goddelikke Stralen
 Van sijnen Geest, en liet hem van sich dwalen,
 En hy verborg van hem sijn soet aanschijn,
 Als heel vervreemt door't sondelik fenijn.

De Mensch is zedert blind en heel ontaart
 Tot dat sich God aan hem weer openbaart ,
 Hoe dat in't beelt de schepsels God verhogen,
 En dat hy hem weer open doet sijn oogen,
 Die hy sich selfs moetwillig heeft geblindt ,
 Soo dat hy sonder hulp, sijn God niet vindt.

Vermeint dan niet dat sonder Godes hand
 Gy door u selfs, of ander onderstand

Sult uwen God te rechte leeren kennen,
Of hem te sien in alles sult gewinnen,
Want niemant kan van God yts regt verstaan,
Ten zy hem God het Hert heeft opgedaan.

God heeft sich soo in dit Geheel geprent,
Dat hy seer klaar in alles word gekent,
Het draagt sijn teikens en sijn klare merken
En van haar Maker spreken al sijn werken,
Maar niemand vat, waer van sy doen ver-
maan,

Indien het God van hem niet doet verstaan.

Een yder Wesen sijnen Schepper prijst,
Op een beweger een Beweging wijst,
Een Sterr', een Dagh, den Hemel preekt sijn
Heere,

En hare Stralen schrijven van sijn Eere,
Doch Aard en Lucht en Zee heeft geen ge-
hoor,

Ten zy dat God aan ons doorboor het oor.

Der Geesten Vader in't verborgen woont
Soo hy sich aan de Mensch niet sichtbaar
toont, (bouwen

Men mag geen Stand op al de Teikens
Ten zy sich God daaronder aan doet schou-
wen, (beelt

En't is vergeefs, hoe klaar sich God ver-
wañeer hy selfs sich aan de mensch verbeelt
Maar als God wil uitstorten van sijn vier

Men

Men fiet'er haast den Goddelijken Swier,
 Heel de Natuur is van sijn glans doorschenen
 Sijn Vlammen blinken door de Schepsels
 heenen, (verrukt,

Daar is geen kruid of Straal, die't oohg
 Die niet van God de reik'ning uit en drukt.

Dan heeft men slechts sijn ogen op te slaan,
 En van sijn Macht sult gy de les verstaan,
 Van sijne Grootheid, Overvloedigheden,
 Sijn Goedigheid met sijn Ontfaggeligheden,
 En van sijn Deucht, d'oneidelikke Schar,
 Waarvan een Veeſje zelfs een deel vervat.

't Is soet te sien in sulck geschildert bord
 De schoonheid Gods soo heerlik uitgestord,
 Wat is het soet Gods wijsheid daar te lesen,
 Hoe daar sijn liefd'en hoogheid is bewesen,
 En hoe 't al t'samen roont Gods Oogemerk
 Hem te verklaren in sijn minste werk?

Gelukkig is, ô Heer, des menschen geest
 Die, als hy recht u Wonderwerken leest,
 Daaruit u ware kennis komt te leeren,
 En door u gnaad u liefde komt vermeerren,
 En in wiens binnenst dien indruk geschiet,
 Dat hy meer u dan 't Schepsel selve fiet.

Almachtig God wañeer sal't eens geschiën
 Dat wy alsoo u heerlik wesen sien,
 In d'and're wemens, dat sy haar ontdekken,
 Die als een Vloers of sleyer het bedekken,
 In welk (ô Son) u Oog, dat ons verrukt,

Heeft

Heeft met zijn Straal uw' Schoonheid ingedrukt.

Maakt ons geluk, soo 't u behaagt, soo groot,
Hier niets te sien in heel des Werelts kloor,
Dat niet u Grootheid in ons af en male,
Te horen niets dat van u niets verhale,
Tot op dien dag, dat met een beter Oogh
Wy u eens sien met d'Eng'len daar om hoogh.

Heylige Liederen over de Geboorte

J E S U C H R I S T I.

I. L I E D.

KOm nu een nieuwe gloet in uwe ziel verwecken,
Nu't voorwerp sig aan ons nieuw hier ter plaatze
toont,

Van menschelijke Min is 't hert licht af te trecken
Nu in een Menschen Kind, de God des Hemels woont.

't Besluyt daer van staet vast, de Bood' is ree gevonden
Die in den Hemel siet zijn Goddelijk aanschijn,
Om met een blijde vlucht het selve te verkonden,
Hoe dat de Grootte God wil met de Mensche zijn.

Hy heeft het Nieu Verbond alreets met ons gesloten;
Dat in een Maegde-schoot, en op des Engels Woord,
Hy sal ontfangen zijn; en haer, zijnd' overgoten
Met g'nae, de naem van Maegt, en Moeder toe behoort.

De Vader met zijn kracht, die komt haer overschad'-
wen;

De Heyl'ge Geest te g'lijk haer hert hier overspreid:
D'een set de Heerlijkheit sijns Soons als onder schad'-
wen;

En d'ander met het Vleesch Godt-Geest hier overkleid.

O wonder! O grootheit! aenbid Hemel en Aerde.
 Een God die word een Kind: d'Oneyndige bepaelt:
 En d'Eeuwig' in den tijd, de Vree met krijg gepaerde,
 En tot de sterfelijkheid d'Onsterflijke gedaelt.

'tEn is niet meer den tijd, te lieven die Afgoden,
 Waer voor Menschlikke Min soo veele reuk-werks
 heeft,

Nu om te werpen neer een Min so hoog verboden,
 Een God geworden mensch aen hert en oog sich geeft.

II. L I E D.

IN 't laetst, in 't laetst, laet d'Hemel varen
 De strengheit van sijnen rechtveerd'gen haet:
 Een Kind-God dat de schoot der Maegt komt baren,
 Verbergt ons onder Hem, van die ons slaet.
 Gelooft niet meer dat Hy ons wil vervaren:
 Hy toont voor ons maer gunst in desen staet.

Weg Oorlogs-schrik die ons vervaerde
 In desen tijd van algemeinen Vree.

Men vreest niet meer 't geen ons den donder baerde;
 D'Hemel is moe van 't quaet dat hy ons dee,
 Tot blijk, dat hy sich wel vereent met d'Aerde,
 Vereent hy t' saem God en Mensch hier ter stee.

O saal'gen Band! die God komt binden
 Hier aen ons Vleesch in eenen heyl'gen Schoot.
 O Trouw die kon God en de Mensch verbinden,
 En maken onderling beyd' Echt-genoot!
 O sterflijk Mensch, die 't leven hier komt vinden
 In God, die sich voor u geeft in de doot!

O dierbaer Kind! Kind ons gegeven!
 Wie kan u zien, dat hy u niet bidd' aen?
 Wie kan u in een Stal van koud sien beven,
 Dat hy niet bevend' ond'r een Arm sou staen,

Die, om den schuldigen te schenken 't leven,
D'Onschuldige de doot doet ondergaen.

Maer nu gh' om mijn ziel te behoeden,
Een sterflijck lijf selfs hebt genomen aen:
En moet ik niet beantwoordend' u gloeden,
Door ware boet mijn hert in stucken slaen?
't Welk door het Vier, dat uwe Krib komt voeden
Van sterke Min komt aen u voeten bra'en?

III. L I E D.

VAn waer komt dit groot Licht te schijnen,
Dat maekt een dagh te midder nacht?
'T moet seker zijn een Ster, die d'andre doet verdwij-
Maer weet 't is God der Liefde, die met macht (nen.
Komt breken door, verlichtende de sijnen.

Schoon heeft de nagt, de damp, de nevel,
Sig te verfwaren voor ons oog,
Uytbreydende rondom op d'aerd' als eenen vrevel:
War kan sijn Son verduyft'ren, gaend' om hoog,
Of schijnend' op den allerlaegsten gevel?

S'is opgestaen voor s'morgens roode,
En heeft geensins gewacht dien tijd:
D'andre Son sliet als noch, byna gelijk een doode,
Als dese sond haer stralen breed en wijd,
Om tot aenbidding dit Geheel te nooden.

De Herder trillende van koude
Onder 't uytspanzel van de nacht,
Die onder d'eerste schaer, die nieuwe Son beschoude,
Om haer te sien, verliet sijn eygen wacht,
En liep rasch toe, op dat s' hem branden soude.

Verrukt door haer lieff'lijke stralen,
Die door het oog hem trocken 't hert,
Hy volgt haer, die sijn wegh geluckelijk bepalen,

Te sien een God, die selver Herder werd :
 Ja zelfs een Lam, dat in een Stal quam dalen.
 Kon hy door 't oog dees wond'ren rapen,
 Die van sijn Kudd' hem deden gaen,
 Dat niet so wel sijn hert, als 't oog sich quam vergapen?
 Waerlijk die God, die van ons 't Vel trok aen,
 Heeft wel getoont dat hy had lief sijn Schapen.

I V. L I E D.

Hier is 'et dat mijn hert beswijkt,
 En dat mijn spreken ras aen mijn beminnen wijkt,
 Al war ons hier ontmoet raet ons maer stil te swijgen,
 De woorden in dees plaets zyn heel tor overvloed,
 Gods kindsche stomheit doet neer sygen,
 En wil, geen mond sig open doet.

Oogen hier t' hebben is genoeg
 Om in de Stal te sien hoe sig den Hemel droeg :
 Die d' Engelen daer boven doet sig buygen neder,
 En die na sijnen will de zee of roert of stilt,
 Die toont sig hier in koude teeder,
 En heeft in windelen gerilt.

De heele Weereld is verset
 Te sien met plaets en tijd d' Oneyndigen omset,
 Den Eeuwigen als mensch des tijds bepaling erven :
 Maer wie sal 't niet zyn meer, d' Onsterflijke te sien
 In die God-mensch daer na te sterven?
 Gelijk het aen 't Kruys most geschien.

In plaets dat hier melk voor Hem vloeyt,
 En Hy met tranen hier sig rykelyk besproeyt,
 Sal uyt sijn wonden eens van handen, hert, en voeten
 Uytvloeyen op d' Autaer, die Hy is, 't God'lijk bloet,
 Om sijnes volks misdaet te boeten,
 Als een fonteyne die het voet.

O Godlijk kind, wiens traenen vloet
 Des Werelds vollen ramp en schult vertoonen moet,
 Doet vlieten uyt mijn oog, wegens mijn sonden, tranen:
 Door d' uwe leert ghy my, als ghy der foo veel stort,
 Dat ghy des Vredes weg komt banen,
 En by den Vader borge wordt.

Aanbidd'lijk Kind! maken dien Vree
 Dat is verwinnen God. En so verwin ik mee,
 Als uwe teere hand de mijne komt te sterken!
 O wonder! van een Kind de swakken tranen vloet
 Sal die dit op den Hemel werken,
 Dat Hy sig als ontwaap'nen moet?

V. L O F Z A N G

van Chrifti Geboorte.

TEn is geen tijd meer om te soeken
 In een Paleys der Heeren **HEER**,
 Ik hoor des Hemels stem hier weer,
 Die segt dat Hy sig toont in arm' en slechte doeken,
 Gewindelt leggend' in een stal;
 Alwaer God Koning fijnen luyfter
 En hoogste klaerheit stelt in 't duyster,
 Dog 's hemels rijkdom toonen sal.
 Denk niet dat ghy daer pracht sult vinden,
 Noch de verçierfels van een Hof,
 Hier is van d' aentrefels geen stof,
 Die tot des Koninks eer het Volk met kracht verbinden;
 Geringheit is hier in waerdy,
 En 't Kind-God wil door zijn kriel spreken,
 En met zijn traenen wilt ons preken
 Verachting van all' hovaerdy.

Die in een throon van 't licht gefeten,
 Zijn heerlijkheyt daer boven toont,

Verbergt zijn grootheit ongemeten,
 Nu Hy in 't strooën hutje woont;
 D' eeuwige Son die altijd schijnt,
 In 't midden van des Hemels wooning,
 Dekt hier haer heerlijkheits vertooning,
 Soo dat s' als sonder strael verschynt.

Die handen die den donder hand'len,
 Die vingers die weegen 't aerdryck,
 Die fiet men hier haer staet verwand'len,
 En als bedeckt met aerd en slijk:
 Eynd'lijk die Konink so bemind,
 Die God, so groot in zijn wijsheyt
 Als onbepaeld door d' eeuwigeit,
 Die maekt sig arm, en een swack kind.

Dat yder schepsel hier beswyke,
 Siend' een voorwerp so wonderlijk,
 Wiens waerheyt 't g'loof bysonderlijk
 Door sijnen geest alleen volkomen kan doen blyken:
 Van d'and're sijde die menscheed
 Sien wy so groote teyk'nen draegen,
 Dat wy bevinden in ons dagen,
 Dat sy de Godheit heeft bekleedt.

Maer nu sy haer geest te begroeten,
 In dit so armelyk verblijf,
 En haeren geest bergt onder 't lijf,
 Laet ons met geest en lijf toegaen om haer t' ontmoeten
 Laet ons gehoorsamen haer wet,
 En aen de selve geven d' eere,
 Als aen die van des Weerelds Heere,
 Der koningen Koning geset.

Bedenkingen
van
A. M. van SCHUURMAN,
over de Toekomst
van
CHRISTI KONINGRYK.

B E D E N K I N G E N

V A N

A. M. van S C H U U R M A N

Over de Toekomst van

C H R I S T I K O N I N G R Y K .

HEER JESU grote God, Gods enig Zoon geboren,
 Die met een eeuwig Zyn all' eeuwe kwamt te voren,
 Gy zyt des menschen Zoon geworden in de tyd,
 Zo dat in een Perzoon gy God en Mensche zyt.
 Gy woud u hier een Ryk van menschen toebereiden,
 En van uw hemelsch Ryk de Heerlykheid verbreiden.
 Niets datter iets ontbrak aan uw volmaakre Kroon,
 Want gy, de hoogste God, had d' alderhoogsten Throon:
 Maar gy wouwd aan uw Volk gaan deilen vele Kronen,
 En 't waderspanning volk uw oppermagt betonen.
 Want dat is Godes eer, te tonen wat Hy is,
 En hoe hy schept het licht, en ook de duisternis.
 Gy wouder in dit licht uw eigenschappen stellen,
 En met uw strenge Regt, Barmhertigheid verzellen;
 Zo dat uw grote Naam in bei verheerlykt werd,
 En in uw grote toorn, en uw mensch-lievend hart.
 Gy kwamt dan, grote God, van 's Hemels Throon beneden,
 En had u hier bewolkt met menschelyke leden.
 Want zo uw hoogste glans vlak in de ziele scheen,
 't Is zeker datze haast gelyk een damp verdween.
 Ook konje geen verbond met enig mensch beginnen,
 Of gy moest in het vleesch den zatan overwinnen;
 Want ider Adams-kind blyvt onder zyn geweld,
 Tot dat Gy, Godes Zoon, haar weer in vryheid steld.
 Zo hebt gy tot de kroon een nauwe weg verkoren,
 En zyt in ongemak en in een krib geboren:
 Ja hebt dien weg gebaand door eigen sweet en bloed,
 Die aan uw eigen Volk den Hemel open doet
 Want gy hebt door uw Dood de vrees en dood verzwolgen.

Op dat wie u bemind, u willig zonde volgen.
 En is den ingang nauw? het einde kroond het werk,
 En kronen zyn de prys van 't voorgesteken merk.
 Verkorene, dus heeft uw Koning 't Ryk verworven,
 En met een doornen kroon is Hy voor u gestorven.
 Nu heeft Hy in zyn hand, tot zyner dienaars loon,
 Zo wel van heiligheid, als heerlykheid een kroon.
 Gy meugt 'er geen van drie afzonderlyk verkiezen,
 Of zoud den helen band, en J E S U S zelv verliezen.
 Men staat niet tusschen bei, men is zyns zelve niet;
 Men hoort tot zatans-ryk, of Godes Zoons Gebied.
 Hy bied zig heel aan u, en met Hem 't eeuwig leven:
 Maar gy moet weer aan Hem u heyl gewillig geven.
 Zo gy dien Heer verwerpt, gy blyft des duivels zoon,
 De zonden zyn uw' werk, de dood en hell' uw loon.
 Gy diend een wreed tyran, van Christus overwonnen,
 Van dat hy heeft den stryd met zulken Helt begonnen;
 En of dien roden draak zyn kaken open spert,
 Hy blyft met al zyn volk in 't duister strik verwert.
 Ei kiest dan vry de zy van onzen groten Koning:
 En volgt hem in den stryd, en volgt hem in de kroning.
 Want doornen van zyn kroon zyn van een wond're soort,
 Zy brengen beter vrugt, dan Canans druiven, voort.
 Dog duid de woorden regt, om ider 't zyn te geven:
 En vatt gy regt de zaak, zy zyn maar geeft en leven.
 Dan zegg' ik, dat men vrugt van deze doornen leeft,
 Die zielen voeden kan, en zielen mee geneest:
 Want deze doornen zyn met Godes bloed bestreken,
 En daarom is de vloek daar verre van geweken.
 En wie dees kroone mind, om dat hy J E S U S mind,
 't Is zeker dat hy kragt tot alle deugden vind.
 Een Christen wil de kroon van Pharos ryk verliezen;
 En voor des werelds praal, de smaadheid Christi kiezen;
 Hy weet dat deze kroon is binnen zuiver goud,
 Die 't ware goed en eer vast ingevlogten houd.
 En als zig voor het oog maar scherpe doornen tonen,
 Ziet hy die door 't geloov, verknogt met schoonder kronen.
 Die t'zamen op-geregt, zyn 't Christen-volks banier,   En

En als de wolken zuil, en als de zuil van vier.
 De kroon van Heiligheid die past op alle tyden,
 Het zy een Christen mind, het zy hy blyvt in 't sryden;
 Een kostelyk a gieraad, voor Godes heilig huis,
 Het zy het heerlyk staat, of leid in puin en gruis.
 De Kroon van Heerlykheid die past maar op twe staten,
 Als hier een Christen wint; of 't aardryk heeft verlaten.
 't Zy dat hy wind alleen, of met geheel de Kerk:
 Want heerlykheid bekroond een ider heilig werk;
 Ja heerlykheid verzelt ook heiligheid beneden,
 En Godes zegen volgt op Christelyke zeden.
 Zo word de doorn-kroon zomtyds hier afgeleid,
 Als 't ligt van heiligheid zig door de kerke spreid.
 Meest na een zwarte bui, als J E S U S komt te troosten,
 En toond hoe dat Hy is den Opgang uit den oosten,
 Dan word als in een zee, van Christenen vergaard,
 Als in zo menig drup, zyn heerlyk beeld gebaard.
 Dan word zyn heerlyk Ryk ten Hemel toe verheven,
 Als in een Christen-volk niet blinkt dan C H R I S T I leven;
 Als ider ziel gelykt een helder Spiegel-glas,
 En ider Christen schynt of hy een C H R I S T U S was.
 Dog nu een doodsche nagt heeft onze tyd bekropen,
 En dat de wereld zelv is in de kerk gesloopen,
 Zodat men C H R I S T I vriend, nog viand onderkend;
 Nu ziet men menig doorn, die C H R I S T I kroone schend.
 En nu men 't Christen-heir zo verre ziet verbasterd,
 Dat meest om harent wil haar Koning word gelasterd,
 Nu wagt men b weer een vier, dat al het schuim verteert,
 Tot dat een zuiver Volk zyn Name weet vereert:
 Want Hy, een yv'rig God, de Koning aller eeren,
 En laat niet voor altyd het duister ryk vermeroen;
 Maar als 'er in het punct, bepaald in zynen Raad,
 Dan breekt 'er door met kragt, een nieuwen Dageraad.
 Gelyk in d' Ouwde tyd de staat der Kerke scheelde,
 En dat de wildernis die niet alleen verbeelde,
 Maar ook 't belooyde land: Zo zyn ook van 't geheel
 Van onze Nieuwen tyd, die beid een tafereel.

Waak

Waak op dan Christen volk, daar word een tyd geboren,
 Dat die nu zyn in 't grav de stemme zullen horen,
 Ziet uwen Koning komt a u wekken uit de dood,
 En maken b tot een licht een ider bondgenood.
 Of dan nu J E S U S Geest schynt van zyn Kerk geweken,
 En dat des wereldd-god meest d' ogen heeft bestreken,
 En ons ontvormde volk verstrooit leid als in 't veld,
 Alwaar c een Ziender Gods slegts dode beenders teld;
 Nu wagt men J E S U S Geest, en 't nieuwe geestlyk leven,
 Die haaft kan vleesch en vel aan dode beenders geven.
 Men wagt van 't heerlyk Ryk d een tweede Pinxterfeest,
 Waar van in d' eerste Kerk den morgen is geweest.
 Men wagt dat Godes Geest word' uitgestort als stromen,
 En voor de kindren Gods gezigten ende dromen:
 De Geest die dit voorzeid, en al 't beloovde goed,
 * Voor 't regt zagmoedig volk, dat J E S U S wille doet.
 Want denk niet, als de Schrift spreekt van de laatste tyden,
 Dat haar 't beloovde goed maar eenmaal zal verblyden.
 Want als de Kerk een tyd geweest is als verwoest,
 Zulk' eerstelingen volgt daar na een vollen oest.
 Indien de Vrouw een tyd moet in het woeste d walen,
 Zy zal eens op den Draak haar schade weer verhalen.
 Den Engel heeft zyn tyd dat hy den Zatan bind,
 En met zyn heilig volk den helen stryd gewint.

Als Godes Zoon in 't vlees op d' aarde wierd gezonden,
 Doen heeft Hy d' oude Slang met zyne kragt gebonden:
 Zo datze f sprakeloos viel van den Hemel af,
 Doen s' eens naar aapte God, en als God-spraken gav:
 En doen s' als op den top der throne was gezeten,
 Doen heeft haar g Michaël van boven neer gesmeten,
 En als de beelden dienst haar tempels had bezet,
 Verbrak hem h d' Oppermagt, door C H R I S T I magt en wet.
 Nog word i een ruimer tyd in Godes Boek gevonden,
 Na dat s' in 't duister diep zal strenger zyn gebonden,
 Als J E S U S heerlyk Ryk zal stralen over al,

Na

a Eph. 5:14. b Phil. 2:15. c Eze. 37. d Joel. 2. e Ps 37:11. Mat.
 5:5. f d' Oraculen zwegen na Christi geboorte. g Ap. 12:9. h Con-
 stantinus i Oponb. 20, &c.

Na zynen Tuigen dood, en Babels laaften val.
 En als zy voor het laaft' is voor een tyd ontbonden,
 En Gog met al zyn heit, door 's Hemels vuur verflonden,
 Dan zal de rode Draak voor ewig zyn gekneld,
 En by het rode Beest in 't ewig vuur geveld.

Ziet J E S U S heeft als Mensch aan menschen 't Erv verkreegt
 Waar in en ziel en lyv zou smaken Godes zegen;
 En, ofder zielen goed vergeestelykt het lyv,
 Zo heeft dog, na zyn aard, daar ider zyn verblyv.
 Een Christen moet nog Aard, nog Hemel oit veragten,
 Maar om in alle bei zyn God te vinden, tragten.
 En of wel J E S U S Ryk eerst van den Hemel daald,
 En dat een tyd van kruis het voor een deel bepaald,
 Zo zyn Hem dog k beloofd de einden dezer aarden,
 Die Hy met al zyn Volk, zal als zyn Ryk aanvaarden:
 Is 't van de wereld niet, besmet met vleesch en bloed,
 't Gaat over aard en zee, en lugt, en lyv, en goed.
 Het geevt ook hier l de loon van vyv, of van tien steden,
 Aan die Hem trouwlyk diend: en d' and'r is afgesneden.
 En of Hy door zyn Geest meest geeft en ziel verwervt,
 Ook is het door zyn geeft, dat Ananias stervt.
 En heeft den Vader niet Hem tot dat Ryk verheven,
 Waar van alleen het Regt Hem schynt te zyn gebleven?
 Want ziet, de Zatan heerst, meer als des menschen Zoon;
 En waar beurd hy zyn erv', en m voerd den roov ten toon?
 Het regt kwam J E S U S toe van Koning voor zyn sterven,
 Maar voor zyn Hemelvaard en kond' Hy 't niet beerven,
 En n't Lam dat hier eens stond gebonden voor het Regt,
 Heeft na het is geslagt, zyn Ryk eerst opgereg.
 Zou Zions Koning noit gebruiken o d' yl're roede,
 En breken 's duivels rot, die woelen als verwoede?
 En zal niet zynen roorn ontbranden in der haast,
 En maken 's werelds trots, en 's Zatans list verbaast?
 Heeft d' eerste mensch, die droeg toevallig 't beeld des Heres
 Onstervlykheid gehad, en 't dadelyk regeren?
 En 't wezentlyke Beeld, die alles weer hersteld.

Kry

k Ps. 2. Dan. 7. 1 Cor. 3: 21, 22. 1 Luc. 19: 17, 19. m Jef. 53: 1
 n Op. 5: 6, &c. o Ps. 2. Jef. 60: 12, 13.

p Krygt die ooit in der daad het Ryk in zyn gewelt ?
 Zal niet met J e s u s ligt q het heidensch volk eens stralen ,
 Als onder zyue kroon gekroonde Hoovden pralen ?
 Zal r zyn gewillig Volk niet dienen Godes raad ,
 Op zynen kroning dag , in heiligheds gieraad ?
 En zal niet Godes Berg eens hoge zyn gerezen ,
 Wanneer die struikelt zelv zal als een David wezen ,
 En die van Davids huis als Goden al gelyk ,
 En als de Christus zely een ider van zyn Ryk ?
 En worden niet verwacht de lang voorzeide dagen ,
 Als van t de slaverny het schepzel word ontslagen ,
 Dat met Gods kindren nu zeer diepelyk verzugt ,
 En van haar beider hoop' verwacht gewenschte vrugt ?
 Zal u niet aan Israël zig C H R I S T U S openbaren ,
 En dan zyn oude volk zig Christenen verklaren ,
 En x zeg'nen die daar komt tot haar in 's H E E R E N Naam ,
 En zo 't verstoten volk weer worden aangenaam ?
 En y zal dan J e s u s Ryk niet heerlyk zyn verheven ,
 Wanneer als z uit de dood zal ryzen 't nieuwe leven ?
 En als a van Oost en West toevloeyen zal gelyk ,
 Al wat geheiligt is , tot C H R I S T I Koningryk ?
 Heeft niet zyn Midd'laar-ampt zyn drie volkomen leden ,
 Die worden opgemaakt in zyne Kerk beneden ?
 Want b zyn verkregen Ryk is Hem een tydlyk lot ,
 En eindigt in het geen is zyn , als eeuwig God.
 Hy heeft Hem klaar vertoond als Leeraar hier beneden ,
 En 't Priester-ampt vervuld door offer en gebeden ;
 Hy heeft Hem wel c vertoond vernedert aan het kruis ,
 Een gaapspel aan de Hel , en menschen boos gespuis.
 En zal d zyn Konings-ampt nog blyven zo verborgen ,
 En niet eens e breken door gelyk een schone morgen ?
 Diemorgen zonder wolk , die voortgaat tot den dag ,
 Waar van men nimmermeer een droeven avond zag ?
 Zal God niet zyne Stad gelykeen bruid vertonen ? Een

p Ps. 8. q Op. 11:15. 21:24. Jhes. 60:10. r Ps. 110:3. Jhes. 4:2,3.
 s Zach. 1:2:8. t Rom. 8:19. u Jhes. 30:26. Rom. 11:25,26: x Mat.
 23:39. y Jhes. 60:15. z Rom. 11:12,15. a Mat. 8:11. Jhes. 60:4. b
 c 2 Cor. 15:24,25,28. d Op. 21:15. e 2 Sam. 23:3,4.

f Een Hemel end' een Aard', daar in het regt zal wonen
 Een Tabernakel Gods g waar in Hy neder daald,
 En in gemeenzaamheid met nieuwe gunste straald?
 h Den eersten Adam ging door zond' het al verouwen;
 i Den Tweden moet het al door zyne kragt herbouwen.
 Zes dagen heeft de H E R besteed tot 't eerste werk:
 Maar hoe veel jaren eist den welstand van zyn Kerk?
 Daar moet tot al dit werk een scheppend' Almagt wezen,
 En zulk een heilzaam ligt is voor geen dag gerezen.
 De komste J E S U zal gelyk een blixem zyn:
 Maar zeker zyn verbly is als der Zonnenschyn.
 Zyn heerlykheid begint met wonder-kleine stralen;
 Maar in haar tyzen heeft haar klaarheid gene palen,
 Ja in der ewigheid verblyt haar hoogsten glans,
 Dog nu verwiffelt nog den alderbesten kaus.

Nu, ider oge ziet, hoe dat de hoge wallen
 Van 't waar Jeruzalem zyn tot den grond vervallen,
 En hoe des Heren Huis dient weder opgeciert;
 Te meer nu d'aardsche mensch het zyn te cieren giert.
 Komt burgers van dees' Stad, geen ider is gehouwen
 Haar torens en haar muur te zamen op te bouwen.
 Bouwmeesters boven al. aan wien het is bewust
 Dat d' alderzwaarste last op uwe schouders rust,
 Kom, ider breng' het zyn, breng kostelyke stenen,
 Breng handen tot het werk, breng onvermoeide benen.
 Want J E S U S laat het werk als op zyn dienaars staan,
 Op dat s' het als uit nood medogend' grypen aan.
 Dog J E S U, Zoon van 't huis, komt gy het niet beleiden,
 Vergeefs is 't dat uw Volk de kalk en steen bereiden:
 Ja dat en kan het niet, zo gy het niet versterkt,
 En het geheel gebouw door hare handen werkt.
 Ô Komt dan, Koning, komt, wy wagten op uw wenken,
 Gy kont ons doen te doen, meet dan wy kunnen denken.
 Ei geeft ons maar 't Geloov dat gy die kragten geeft,
 En dat uw woord geen feil, uw magt geen palen heeft.

f Op. 21: 1. Jes. 65: 17. g Op. 21: 2. h 1 Cor. 15: 22, 25. i Ib. Op
 21. 2 Cor. 4: 5. Aps. 3: 21. Jes. 65: 17, 18, 19. Jes. 43: 15. 19

E Y N D E.

1. 3875.

Een Lied van't
Geloove, en
duszelfs belieid.

1. Eens als een verliesde Ziele
Op't geloof zeer ernstig docht,
En haar wensching daar opriecle,
Te verstaan wat het zyn moegt:
In haar gedagten
Zyns' in vernagten,
Heeft zy gehoord,
Dit geestlijk woord.
2. 't Geloof is een licht te Schatten,
En het is te g'lyk een nagt:
't Is klaar, 't is duister te watten,
Lugtigen donker geagt;
't Heeft als een Maane,
Zyn donkere bane;
't Is als een Zon
Van't licht een bron.
3. Het is 't geen in staat van Gnade,
Witrookboorenen verligt,
En toont haar de Soete G'laden,
Van Jesus wiens dood verpligt,
Haar doend' herleven,
Lig te begeren
Op't G'lovens pad
Dat Hy betrad.
4. 't En heeft niet de klarigheden
Die men aan de Zeden geeft;
Maar veel grooter zekerheden
In de kennis die het heeft:
Hooge Waarheden,
Boren de Zeden,
Die 't oog ontvleind,
Die doet het Zien.

Lied van 't geloore.

5. 't Is een vaste grond der Zaken,
Van't onzientlyk een bewys
Van een hart dat kan genaken
Zyn begin godlyker wys:

Dat 's God geprezen
Het hoogste Wesen,
Christus zyn Schat
Doort g'loof gevat.

6. 't Geboef is een Volk verkeren
Aest doorlugtig door zyn Len,
Die dat roedeel plag te geven
Dat men door haar oog zien kon:
Het kan doordringen,
En het kan brengen
In godes Schoot
Zyn gunst genoot.

7. 't Is waar, van zyn ligt de Stralen
Zyn niet die van 't Hemels Staat,
Welk' aldaas in volheid sealen
En doen god zien met der daad;
Maar het is schone,
't doet Jesus wonen
Dat g'loorig hert
Dat zyne werd.

8. 't Kan in 't leven hem beschouwen
En het veelt hem in de dood;
't stelt alleen in hem vertrouwen
En't verbergt zig in zyn Schoot:
De Heilige Ziele
Wou 't Hem beriecle
Dat hy alleen
Het haar wreed Len.

9. 't Komt uit zynen oorsprong dalen
't Oege van gods heilige geest,
Die met zyn godlyke Stralen

Lied van't geloove.

Schryft in't hart, dat men daar leest,
Te wet der wyfheid,
Op dat m'in blyheid
Die oncothouw,
geheel getrouw.

10. Die is, te gaan uit zig zelve,
En te vinden geen ver blyf,
Als in die men mint: 't Is delven
't Zyn; als een verlaten lijf
Dat heeft geen leven,
Minn' nog aank'leven:
Maar blind en doof
Leeft door't geloof.

11. 't Is de geest zelf van genade
Die de Vader en Loon uilstort,
Als een steen van haare weldaden
Die haare gunsteling geword:
't Is eens Wolke
En ligt den volke,
Te weg door wien
Men god kan zien.

12. 't Is een zuivere uitgieting,
In den mensch, naar gods wyfheid,
Vri't van eigen werks genieting,
Maar't werk zelfs van de wyfheid,
Die door veel daden
Van haare genade
Aem mededeeld
Haar levend beelt.

13. Eind lyk, 't is een inhuldig
Die de mensch ontbragt van god,
Als zyn geest na lange duldig
Aem uitruverd na't gebod,
En als zyn Koning
Aem maakt zyn woning.

Lied van't geloore.

Daar hy regere
Tot syner Eer.

14. Ook gevoelt zeer wel de Ziele,
Als in zigt geloof bemerkt,
Dat een ander haar bezielt,
Die zij sperwt dat in haar werkt,
Die hart en hersen
Kan overdoersen,
Dat hy regere
Als een nieuw heer.

15. 't Konings Kroon ziet zy daar glinsten
Stoudend als zyn troon haar heet,
Die de Geest zelfs is van't pinstren
Die van haar gehoorzaamd werd,
Die heerlyk lichtet
En haar verlichtet,
En maakt haar schier
Tot Aemels Ryer.

16. Hy neemt weg door zyn bywezen
't Vleeschelyk verstand geheel,
Eigen Wysheid hoog gerozen,
Eigen reden en oordeel;
Niet laat hy blyven,
Om iets te stypen
Dat eigen hiet,
Als 't enkel niet.

17. Dog in plaats van die Schade
Stelt hy des geloofs verstand,
Dat zet een Ziel van genade
Verre boven d'eerste stand:
Daar ziet zy zaken
Waar toe niet raken
Menschen van hier
Londer zyn Ryer.

Lied van't geloore.

18. 't geloof laat het hart niet denken
Alst 't geen god het denken doet;
Zijn verziennen hangt aan't wenken
Godes, na hy't keurt voor goet.
Aerspens bewegen
Is niet gelegen
Jan in't begin
Dat god sterft in.
19. Moet van Zaken men vordelen
Die zyn van geestlyk beleid,
't Geloof zoekt van zyn vordelen
By het geen goe zelve zied;
D'indruk van lichten
Geest nieuw' gezigten,
Dat 't geloof alleen
't vordel verleen.
20. Is't dat men moet reden verent,
Oste geren wyzen raad;
Eens anders kragt moet voeren
Hert en oog dat men't verstaat.
't Is't licht van boren
En't waar geloore,
Dat als een wet,
Den regel zet.
21. 't Geloof doet spreken en doek denken
Al het gene dat god roemt,
En de Ziele kent zyn wenken,
Wat hy goe keurt of verdoemt.
Het vint geen oogen
Dan in 't gidoogen
Dat het byna
In't donkere ga.
22. Naar ombrent verborgheden
't Geloof is niet dan oog en licht,
W' heeft hondert godlyke leden,
't Is een Lon die't hart verlicht.

Lied van't Geloore

Met d' Hemels Stralen

Zie daar in dalen

Lat men't een dag,

Recht noemen mag.

23. Dog die komt niet vande Ziele,

Maar van de Geest des geloofs,

Zie zig toont, nu't hem beroude

Of verbergt, na wys zijns Sloofs

Gelyk een Koning

Blyft in zyn Woning,

Of't oog gericht

Naar't hem belijft.

24. Gods vryheid de Ziel verplichtend

Wenscht zy niet te zien iets meer,

Maer nagt die is verlichtend

Boven aller menschen leere,

Zy is te Vreden

In donkerheden,

Want zy best ziet

Al ziende niet.

25. De grond Slechts in'zig genomen

Van de Ziel, door't y'loof beliid,

Al schynt z'opt' rijstert te komen

Al't naar uit zig zelve leid,

Doet zig verliezen,

En naaktheid kiezen

Voor eigen goet,

Al agt men't Loet.

26. De Ziel zynde wel gereenigt

Lo agt zy't veel eerder hoog,

Te zien duisterheid vermeenigt,

Als veel open doen het oog.

Zy wil verbeiden

In donkerheden,

Of zy schoon Ziet

Lied van't geloore.

Geheelyk niet.

27. Kanze geen daadlyk ligt speuren
Om te maken overslag
Van een Lake, die door keuren
Meer byzonder wezen mag.

Het algemeine
Zyt zy niet kleine,
Dat in die staat
Het zuiverst gaat.

28. 't Heeft meer goddelyk gemeyte
Meer het is aan 't al gelyk,
En dat het haar komt verligten
Over iets haar ongelyk.
Maar godes wezen
Zonder eind bewezen,
Door 't zuiver gloof,
Maakt haar zyn roof.

29. Zy verstaat genoeg verstaant
Dat het geen 't gezicht niet haat,
Al't begrypte boren gaande,
Is god die is ont bepaald:

En't godlyk wezen
't Hart nitgolezen
Dat hem aenhangt,
In zig ontvraagt.

30. Of de Ziel zelfs niet bevonde
Dat gevoelen in dex daad,
't is door trouw genoeg verbonden
Om in haar ontbloote staat
See ter te geven
Den god van 't leven
Dat 't hem geniet.

Schoon 't hem niet ziet.

31. Van het ligt de kleinste steale

Lied van 't geloove.

Is gevreeg dat z^h hem bemerket,
En 't minst daar van afkan dalen
't stelt dees kennu in het werk:

Een Ziel verhooren
In 't gloof verlooren,
Weet 't geen geschied,
Al ziet zy 't niet.

32. Deze Ziel in donkerheden
Gloerende dat zy niet schouwt,
Is g'lukszalig na de vreden
Die de Zaligmaker houdt,
G'lukszalig prysend
De Ziel, aanryzend
Die niet en ziet,

Dog 't g'loof geniet.
33. Van veel ligt is geen gewagen,
Immers in 't byzondere niet,
Om te lieren, met behagen
(Dat door werk nog kuint geschied)
Aan 't godlyk wizen,
Daar in 't geprezen
G'loevig hert
Verdronken werd.

34. En dan is de Ziel gerichtet
Al te g'looven en te doen,
En z^h is wonderlyk verpligtet
Om in Volheid nit te vloën,
En god t'ontarvelen,
En aan zyn Voeten
't aanbiddend dien
Zy niet kan zien.

35. Zy is zo sterk overtreiget
Door den geest en in den grond,
Dat het zien onder 't g'loof luiget

Lied van't geloore.

En hoe dieper is d'afgrond,
Hoe meer daar S'effens
Al haar bezeffens
En kroon en hert
Verstonden werd.

36. Deze uitgang uit zig zclren,
Uit zyn wezen, en zyn magt,
En't verlies en't onderdolen
Van zyn hert, zyn wil, zyn kragt,
Is des g'loofs sterkte,
't Hoogst aangemerkte
Diet' onoverbrengt
Al wat het krenkt.

37. Dan heeft menschelike reden
Haar wel schoon te stellen roef,
Kunst en wysheid te besteden
Om met kragt te dringen door:
't G'loof zal haar temmen
En overstemmen,
Werpend' haar neid.
Onder den heid.

38. 't Keemt den mensch die het g'rievet
En't ontrent hem't heele hert,
Zet dat over in dien't lievet,
Dat de Geest de meester word:
't G'loof komt hem rooren,
En doet hem g'leoren
Dat hy niet zyn,
Maar gods moet zyn.

39. 't G'loof geeft een gemood verbaaring
Om te doen al wat god wil;
't Werelds raven onrechtvaardig
Kan't belaghen slaande stil.
Een die g'loovet,
Zijn yker dovet,
Le't kwaad ontmoet, 't Word hem'tel goet.

Sicc van't Geloove.

Al. Hy en kent ook gene Saken
Door t' natuurlyke verstand,
't Wert kan zig geen meester maken
Van het werken van zyn hand,
't Volgt het bewegen
Dat is gelegen
In god die t' weegt,
En eerst beweegt.

2 Deel

11. Also een heilig vaders vader
Tegens zyn eigen verstand,
Hield een arke te gader
Tot zyn huis door zyns hand,
Tot een toerbuyt,

Als d' Hooggedigthe

De Zondloos zoni.

Die't al verstoni.

12. Abraham die desgelijken

Als hy haer gods wil gehoord,

't Al verlich en dede blyken

Dat hy zonder zien ging voort,

En tegen hoopes,

Door gloof kon loopen,

Verdoynend hem

Op gothes stem.

13. Hy was heel aan god gegiven,

Als hy te offren was gereed

Isaäk, die moeste leeren

Dat gods volk wierd uitgebreed.

Hy door hoopkrachten

Tegen verwagten,

Uit zig geguen,

Kon int' gloof staan.

Lied van 't geloore.

44. Isak kon meer ziden vinden
Om t'ontgaan dien vreemden Slag;
Maar door g'loof liet hy zig binden
Zonder dat hy op zig zag;
Hy liet zig leiden,
Op't heul uitbreiden,
En zonder taal
Wagtt' hy het Staat.
45. In dien reinen geest van glooren
Jacob, roerend, gien zien,
Nam zyn' leed'geboort van boven
Ziende zyn' beoer overtrein
En hy geloofde,
Dat god beloofde,
Teoheri' een Le'er,
Te zyn' zyn' Heer.
46. In dezelve kragt van glooren
Ging hy van de gemoet
Al en zag hy niet te dooren,
Zynen toren in rollen gloei,
Zyn tranen vloedden
Aem maar behoeden
Tegen's Doeds rees,
Die in hem rees.
47. Door 't geloof al die propheten
Omhelst den Kanan voor 't land
Dat van haer zoud' zyn bezeten
Als 't geschenk van godes hand,
En tot bewyzen
Die 't g'loof die ryzen,
Maar beendren daar
Bragt men te gaar.
48. Joseph in 't geloof voltraardig
Bragt zyn' broeders goed' lyk Spijs.

Lied van't geloore.

Die den haat haat maakte waardig
Hem te worgen, moordischer wyf;
Hy werd gebonden,
Verkocht, verzonnen,
Maakt, zynde Vry,
In Slaverny.

49. 't G'loof deed hem in goodes hand
Zig te geyen heel v'recht;
Zelfs als hy raakte in de banden
Van zyn meester, met onrecht,
't G'loof door zyn lichten
Kwam 't jok verlichten,
En bond alleen
Zyn Eigen Leven.

50. Die was veel meer ingebonden
Dan zyn geest, die door de kragt
Van 't G'loof werd vry bevonden,
Als hy kwam tot d'oppermagt:
En op een Treund,

Draag een kroon
Die 't G'loof die zien
Eer't vol geschien.

51. Na hem Mozes door 't geloore
Voor het water lang bewaard,
Werd Israels Vorst van beren
Door een sterke hand verklaard:
En door veel plagen
Maakt' hy verlagen
Des konings trots
Steil als een Rots.

52. Door des zelv'n G'loofs verpligten
Verliet hy de gunst van't hof,
En hy had hart, nog gezigten
Voor iets van Lientyke Stof.

Lied van 't geloore.

Hiet voor een Troone,
Vag konings kroone;
Alm wil belooft,
Had hij niet geloof.

53. Maar zyde in Staat van te glooren,
Kon hy door 't licht van gods geest
Heel Egyptens glans verdooren,
Makende van 't kruis zyn feest,
Werdend. Verder
Vreemdeling en heider
En d' eenzaamheid
Was hem geen leed.

54. Door 't geloore zag hy branden
Den braambosch en hiet verkeer:
Hy en vreesde ongunst nog bantou,
Al werd 's konings toorn vermeer:
Al zyn dreigementen
Konden niet prenten
In zyn gemoed
Dat schade doot.

55. t Was derelde kragt van glooren
Dat hy zoveel tekenen die,
Te doen kennen d' arm van boren
Van den koning, en 't volk mē:
Dat d' onzichtbare
En hoogst duchtbare
Alles vermag.
Tot zyn ontzag.

56. Hij ging daar te voor de baren
Hadden d' overhand gehad,
Met de menigte van Scharen,
Als op een gebaande Paad;
Die op zyn wenken
Kromen verdreken
Koning en Paard
D' aarde niet waerd.

Sied van 't geloore.

57. Voor 't geloore veertig dagen
Moses op 'den berg vertlij,
Jaer hy gods glans kon dragen,
En door min de vrees vreedreef,
Zynde gerikend,
Als een vriend, god sprekende,
Hoorind' ook god
Zyn loon en lot.

58. Voor 't geloof zyn'd' in geboden,
Hir en talet sterkend' hem,
Als d' Israëliton streden,
Gaf hy haren stryde de klem:
Verwinnaars kroonings
Over een groot konings;
Van 't gloore kwam,
Dat god aannam.

59. Jesua die desgelyken,
Volgend' in zyn plaats en gloof,
Die veel tygers magt bezwyken,
Kement' haare steden te roef,
En zonder veeten
Kon hy wel slegten,
Muuren en stad
Een ban geschat.

60. 't Was door een magtige stemme,
Die de wolken licht drong door,
En die 't gloof gaf zulk een klemme,
Dat de Leu haer gaf gehoor;
Dat de Jordan
Verliet haare bane
En niec stond stil
Na zynen wil.

61. Hy door 't gloof Israël bragte
In het land van god beloofde.

Lied van't Geloore.

En als hij erkelyk bedagte,
& Engels woord, van hem geloof
Beklag nog Vreue,
Kog magt gereren,
Geraax noch geweld
Beneeg dien held.

62. Rhab zelve de Waardinne
Zynde voor gods toorn verwaard,
Wierd der Vreuspieders vriendinne
Door't geloof, en zo gespaard:
En haer Scharlaken
Kon geen glans maken,
Van zulken toon
Als haer persoon.

63. 't Geloof van een andre Vrouwe,
Zynde Debora genoemd,
Wierd door haer goetlyk vertrouwen
Mindes niet, als zy beroemd,
Als zy des Regter
Maakte een Regter,
Met hare magt,
Door vloorens kraagt.

64. In't Geloof zyn d' overloedig,
Zo als Jaël mede werd;
d' een maakt 't Israel kloekmoedig
't andre door wysheid bestierd
Sloeg 't Vyands leger
In zyn Beweger,
D'isera 't Hoofd
Hebbend' ontroef.

65. Gideon haand' om te berger
Voor Median 't aardegewas
Kram op 't Engels stem te verger
Tekenon dat god hut was;
Ging d' outdar breken,

Sieu rant' geloore.

- Sieu't volk volk' wreken,
Dat hy bespoot; Met zynen god,
66. Weinig volk kon hy gebruiken
Toen't weloof was zyn bevoor;
Toorts, trompet, en aard kruiken
Sloegen 't vyands leger neer,
Het bloote noemen,
En heilig roemen,
Van't Heeren swaare, Trof man en paard,
67. Sephta toond' het zelfe' geloore.
Als des Heeren geest hem dreef,
Ammon, door de kragt van boven
Te verstaan; en hy verbleef
Te zyn zyn belofte
Zelvs onbedogte,
Opfrend een skine, Enig bemine.
68. Nog waerin heeft sneer gebleken
Van't geloof de grote kragt
Van sin Timson, die kon breken
Six vyanden list en magt:
Hy heeft op vrankre in
Door 't wils kraak been
Quisens vermost, Geleit zyn vorst.
69. Door't geloof brak hy de banden
Nemende 'de poorten heen;
Heiligde zyn haat en handen
Die 'de vyand afbreuk deen:
Hy velde neder
Als een onweder,
Der vorsten hijs, Het doods gedruis
70. David met g'loovige handen
Zynd met zyn kudd' alleen
Verbrak Levens en beere tanden,
Zynd een Herder teer en kleen
En als die kramen,
Op dat zyn namen,

Lied van't geloove.

Zyn Vader Vee, Hiels hyl't in Vrees.

11. Alsvoo Israael te volde
Tegens Goliath hy kwam,
Met een Steen hem neer veldt,
Met een Zwaard hem't hooft afnam,
Des g'loofs baniere
Kruim hem verciereu,

Engaf het stof, Aan 's Jonglings lof.

12. Doo het zeb' geloof die Koning

Gezalft zynde, door gods knecht,

Aec hy vlygte Londer woning,

Hond door't y'loof raast op zyn' recht.

Op hondert wyzen

Kon hy afmyzen

Der horeu' list, En zwaer twist.

13. Hy was een man na gods harte,

En een Liende van gods waad,

Dien't geloof, zo haast hem smartte

Zyne Londe, met d'ez daad

't Sleukwerk kon Zenden

Gods toorn afwenden,

Wadat zyn hert, Verbruyelt werd.

14. Na hem die Propheet Elias,

Eliseüs, Micheüs,

Daniel en Seruiüs

Jeremias, Hosea,

En andre Vromen

Doo't g'loof gekomen

Tot grote kragt, Zyn groot geagt.

15. Elias doodde veel knaaden,

Eliseüs volgens hem

Die mee vele wonderdaden

By het water op gods Stem:

Lag hoe die Vader

Op Paard en Rader
Van Vuur en Vlam, Ten Hemel kwam.

Dieo vant geloore.

VI. Jesuüs en meer andere
Waaditend in 't zein geloof,
Gingen 't wys beleid verandren,
Loopend' al naakt, blind en doof,
Lijnde gezonden
't ontfangen worden.
En deden't geen, Pure dwaasheit schen
VII. Daniël in Babels banden,
Door de kragt van zyn geloof
Lehtend' 't legt niet van de landen
Dat des Heeren wet verschoof,
Hing af van boven
Schen de geen oren
Nog leeren wrent uit. Naar beoñhaar miel
VIII. En Ezechiel gods Dienaar
Ist kloekmoedig van de mest,
Die hy als een nedrig dienaar
Hoe leed zot' gesproon best.
Hoseas mede
Ist legens zede
Vroude een vrou, Anne Eene vrou.
IX. Voor zo wonderlyke daden
Ziet men dat zy lieken daar
En haer zelfs, en eigen raden,
Haldend' haar heil in geraar;
Geen ander g'loreni,
Nog zig beloren.
Dan in 't g'loof stil. Te doen gods wil.
X. Zo is 't om voor god te leven,
Dat men uit zig zelven gaat,
En zig heel aan hem komt geven,
En in 't g'loore leeft en stant:
Zo dat de g'loorer,
Zig heel zet over.
In zynen god, Die is zyn Lot.

Lied van t' Geloore.

3 Deel.

01. Maar indien het sterck geloore
Lig zo heerlijk heeft verlobd
In d'aards vaders, hoog te loeren,
Die d'apostel heeft bekroond
Als overwinnaars,
En als beminnaars
Van godes Wet, Maar voorgezet.
02. Zynen nieuwen glans wel schoelde
Als het eindelijk doorbrak,
En al de kens in voorbeelden
Door de waarheid heel verbrak;
En door t' licht z'elven
Ging onderdelven
Onder den geest, De schaad' men meest.
- 03 Tot g'huig is d' Eedle Liede
Die de wonder ginst genoot.
Dat z'als moeder god beriede,
Om in haren Luitren Schoot
Gods Zoon t'ontvangen,
Van hem te hangen,
Maar yerend hem, Op's Engels stem.
04. t' Woord heeft Zalighaar geprezen
Dat zy heeft aan god geloofs,
En geleerzaam onderwezen
Eigen zeden heeft gedoofs,
Liggende spoedig,
En zeer vortmoedig,
Dat god behaage, Geschie' zyn waage.
05. t' Woord blink ook schoon in de Wyse
Welk een ster schoon in zyn ligt
Die haar maakte waarlyk wyzen
Yerend haar een nieuw yezigt:
Als t' haar kwam leiden,
Van gods Stad scheiden,
Op't Pad zee smal, Tot Bethlem's Mal.

Lied van't Geloove.

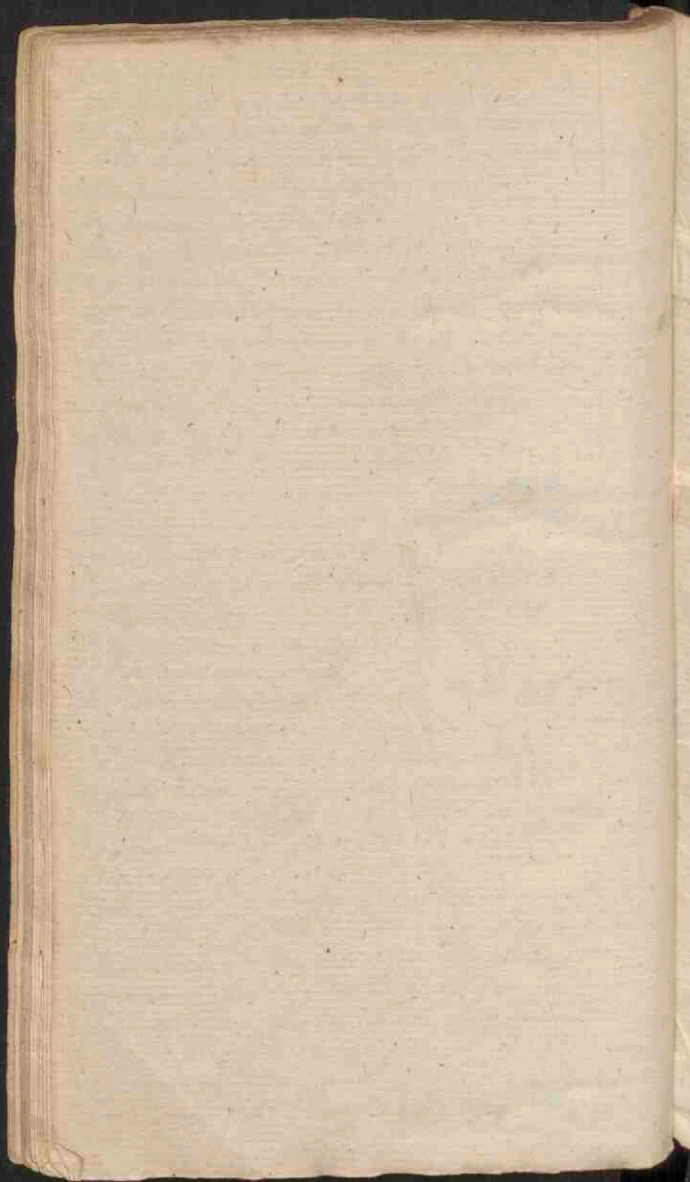
86. Johannes meer als zyn Vader
Vondde hem daar mee verruld,
Als hy gods Leen speurd hem nader,
Of hem wachte met geduld,
Of vierd gezonden
Om 's wereltes Zonden
Te weepen meer Voor zynen heer.
87. Petrus en Johannes onvro,
Latend' daer haar eigen Leen,
En aan't g'loove gebend' Arde,
Agten Jesus maar alleen:
Schip, nog gebouwen
Kond' haar ophouwen.
Niets was haar Lein Sun Jesus min.
88. Doen kwam't g'loof met kragt door
En blak' uit van alle kant: (brek)
En al kwam de hel't ontteken
Tegen gods Volks welstand,
Om te verhindren,
Of te vermindren,
Rijk van zyn geest, 't is yf' geweest.
89. Het verjoeg ver van gods kindren
Al' bekommering en rees
Voor't toekomst', dat kon hindren.
Leuwer g'loof dat in haar rees:
Voond' haar niets agten
Nog iets betragten
Dan Jesus wet, Noel onverset.
90. Het deed in deselx haar leuen
Haar opnemend' in zyn schoot,
Om haar liefde kragt te geven
Die doet reizen hel' nog dood
Maar doet verwinnen
Satans verzinne,
En 's wereltes magt, Door Jesus kragt
Einde. C. 3875

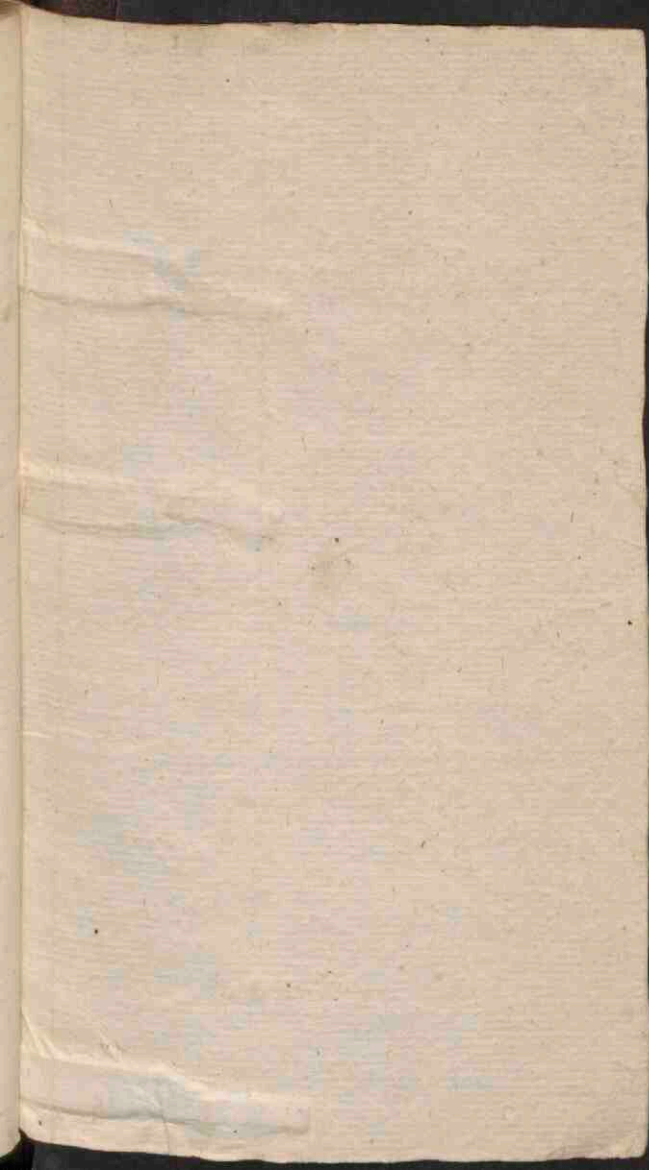
100

101

102

103

R

Z